

STICHTING GESLACHT MEES

Secretariaat: p/a R. Mees & Zoonen Assurantiën
postbus 505, 3000 AM Rotterdam

nummer 29
april 1980

Ten geleide

De met noeste ijver werkende redactiecommissie heeft het dan toch weer voor elkaar gekregen: de Mezenkroniek, zoals dit blad in de wandelgangen wordt genoemd, ligt weer voor U.

Dat de redactie in stilte ploetert wordt bewezen door het feit, dat ondergetekende ook nu weer overrompeld werd met de vraag om een kort „ten geleide” te schrijven.

Allereerst dan heel veel dank aan allen, die met hun werk aan een bijdrage de werkgelegenheid van de redactie in stand wisten te houden.

Uit de brede schakering van artikelen blijkt wel hoeveel wel en wee er in onze familie wordt doorleefd. De artikelen ter nagedachtenis aan gestorvenen zijn naar mijn mening in tweeërlei opzicht van groot belang. In de eerste plaats voor de familieleden, die deze individualiteiten hebben gekend. In de tweede plaats voor alle lezers, die belangstelling koesteren voor het wonder dat iedere menselijke biografie als een weg van levenskunst je telkens weer kan voortoveren.

We zeggen wel eens, dat het leven „geleefd wordt”. Daar zit misschien meer waarheid in dan we zo op het eerste gezicht aannemen. Wanneer je een levensloop beluistert blijkt toch altijd dat het leven de moeite waard is om geleefd te worden, voor de mens zelf en de medemensen, die ermee in aanraking komen, ook al heeft dat wel eens smartelijke kanten. Eigenlijk is dat ook het geval met een familie-biografie.

Ik wens alle aandachtige lezers van deze kroniek toe, dat het lezen van de verschillende verhalen hen als de spiegeling van levenskunst mag boeien en met warme belangstelling vervullen.

Dan zal de Redactie die waardering toekomen die zij stellig verdiend heeft!

En er is iets nieuws: de redactie heeft vijf „Mees”-bedrijven om een advertentie gevraagd: U ziet dan voor Uw ogen hoe het oude zakeninstinct onuitroeibaar blijkt!

R. S. H. Mees

Familieberichten

Geboren:

Leidschendam, 8 mei 1978, Sebastiaan Pieter, zoon van Mr P. H. Louwers (zoon van wijlen Pieter en Mieke Louwers-Mees) en Josephina M. H. van Straaten.

Malakka, 4 november 1978, Nasyarizal René, zoon van Suryadi Halim Omar en Marjan Hoogwater, dochter van Ir H. W. G. Hoogwater en Clara Maria Mees, blad G 11-21, generatie 13.

Woubrugge, 1 mei 1979, Cilia Francisca, dochter van Mr Michiel Willem ter Horst en Madelaine Mees, blad R 11-18, generatie 12.

Roden, 11 februari 1980, Marieke, dochter van Paul Palmboom en Emmy Mees, blad G 12-24, generatie 13.

Gehuwd:

Oosterbeek, 8 september 1979, Willem Jacob Mees (R 12-19a), geb. Bloemendaal 12 november 1951, en Margaretha Elisabeth Klapwijk, geb. 's-Gravenhage, 21 februari 1955, dochter van Arie Klapwijk, arts/geneesheer-directeur, en Cornelia Clara van Leeuwen. Willem studeert medicijnen te Leiden en Elise is werkzaam als verloskundige in het Academisch Ziekenhuis Leiden.

Overleden.

Wassenaar, 18 maart 1979, Anna Hendrina Mees, R 10-18, generatie 11, geb. Rotterdam 29 februari 1884, weduwe van David van Weel, later weduwe van Dr Leendert Sjoerd Hannema.

De Steeg-Rheden, 12 juni 1979, Petrus Focko Dorhout Mees, G 11-13, geb. Zwolle 2 november 1909, Officier Oranje Nassau met de Zwaarden, echtgenoot van Mohri Rita Reddingius.

's-Gravenhage, 2 juli 1979, Drs. August Mari Mees, G 11-22, geb. Groningen 24 oktober 1897, Officier Oranje-Nassau, in eerste echt gehuwd met Wilhelmine Berendine Penaat, in tweede echt met Antoinette H. van Calsteren.

Eindhoven, 20 juli 1979, Prof. Ir Frans Marius Roeterink, geb. Amsterdam 26 september 1896, Ridder Nederlandsche Leeuw, echtgenoot van Catharina Elizabeth Agatha Mees, R 10-7, generatie 11.

Groningen, 18 september 1979, Martinus Jacobus Mees, G 11-21, geb. Groningen 12 april 1896, echtgenoot van Amalia Grietje Hommes.

Apeldoorn, 21 december 1979, Willemmina Jacoba Theodora Mees-Molengraaff, geb. Utrecht 30 juni 1887, weduwe van Prof. Mr Willem Cornelis Mees, R 11-14, 1882-1976.

Koninklijke Onderscheiding:

Ter gelegenheid van Koninginnedag 1979 werd Pieter Mees, G 12-24, geb. Groningen 14 april 1917, benoemd tot Ridder in de Orde van Oranje-Nassau.

Examen:

Joris Mees, R 13-5-1, geb. IJmuiden, 24 januari 1956, zoon van Ir Wouter Jacob Gregorius Mees, R 12-5 en Theodora Mees, G 11-2, generatie 12, slaagde te Leiden op 26 februari 1980 voor het doctoraal examen experimentele natuurkunde met bijvak economie.

Adressen (gewijzigd of tot dusverre onbekend):

Dieneke Butler-Mees, (G 11-2), Sundown Road 32, Sandwich, Kent CT 13 9 NY.

Francisca L. Dorhout Mees, (G 12-6), Pr. Hendriklaan 92, 3584 ES Utrecht.

Christine A. Dorhout Mees, (G 12-6), Stadhouderslaan 52, 3583 JK Utrecht.

Focko F. Dorhout Mees, (G 12-14), Duinrell 1a, 2242 Wassenaar.

Anna Chr. Dorhout Mees, (G 11-8), Onderdebeumkes 34, 6883 HE Velp Geld.

Ir Petrus Dorhout Mees, (G 12-11), „De Vogelenzang”, Bekslaan 6, 2114 AR Heemstede.

Constance M. E. Gieben-Mees, (G 12-19), Hoog Hoeflo 42, 1251 ED Laren NH.

Jeannette P. Mees, (G 12-23), Lage der A 23a, 9718 BK Groningen.

Ing. Martinus Mees, (G 13-26-1), Nijhoffstraat 121, 6821 BK Arnhem.

Elisabeth Marquéz-Mees, (G 12-15), Calzada al Desierto de los Leones 4117 Casa E, Lomas de San Angel Inn, Mexico 20 DF.

Antoinette H. Mees-van Calsteren, (G 11-22), Gerard Reijnstraat 1, 2593 EA Den Haag.

Wilhelmina des Tombe-Mees, (R 10-11), p/a Rusthoekstraat 28, 2584 CV Den Haag.

Ir Willem C. Mees, (R 13-12-1), Frankenslag 59, 2582 HD Den Haag.

Lukas Mees, (G 13-24-1), H. W. Mesdagstraat 9a, 9718 HA Groningen.

Madame Courvoisier-Middelaer, 11 Rue des Taulignes, 84000 Avignon Fr.

François H. Mees, (R 12-4), 4805 Kisatchie, Pine Bluff, Arkansas 71603, USA.

Philip Mees, (R 12-15), 14 Glen Oaks Avenue, Summit, New-Jersey 07901, USA.

Huibert Mees, (R 13-15-1), POBox 7027, College Station, Durham, NC 27708, USA.

Anneke Mees, (R 12-15), Mount Holyoke College, 2 Mead Hall, South Hadley, Mass. 01075 USA.

Mr Marten Mees, (R 12-17), 473 Hudson Street, New-York, NY 10014, USA.

Willem J. Mees, (R 12-19A), Nieuwe Rijn 96, 2312 JM Leiden.

Elizabeth Mees, (R 11-21), Molensteeg 29, 2311 RA Leiden.

Saskia I. E. Marcus-Mees, (R 11-23a), Krullenlaan 30, 3701 TD Zeist.

A. A. A. L. I. Weissenberg-Seebohm, (R 11-23), Kraaybeek 53, 3971 LJ Driebergen.

Regnerus Tjaarda Mees, (G 12-2), van Hogendorpstraat 52, 6971 DV Brummen.

Lodewijk A. Alting Mees, (G 12-4), p/a 401B Devonshire Hill, Grotto Road, Rondebosch 7700 Cape Prov., Rep. Z. Afr.

Ingrid V. Westra van Holthe-Wallin, (G 11-10), Casella Postale 30, 6981 Ponte Gremenaga, Tessin,

Winnie M. L. Dorhout Mees, (G 12-8), Herenmarkt 9 1hoog, 1013 EC Amsterdam.

Maarten J. Dorhout Mees, (G 13-8-1), H. W. Mesdagstraat 30, 9719 HK Groningen.

Jhr. A. R. P. van Kinschot, Ruychrocklaan 244, 2597 ED Den Haag.

Mrs Marjan Hoogwater Suryadi Halim Omar, (G 11-21), 843 Jalan Ridgeway, Seremban, Negeri Sembilan, Maleisië.

Een hoogleraar in de wis- en natuurkunde van 23 jaar

Rudolf Adriaan Mees (R 10-13), 27 september 1844-15 februari 1886, gehuwd met Hermanna Elisabeth Gockinga, 1852-1934.

Deze Rudolf Adriaan was de oudste van de vier kinderen van Mr Willem Cornelis Mees (R 9-7), 1813-1884, en Jacoba Claudina van den Ham, 1820-1853. Rudolf had twee zusters en een broer: Constantia Frederica Beucker Andreae-Mees, 1846-1906, Ir Adriaan Walter Mees (R 10-14), 1847-1907 gehuwd met Cornelia Elisabeth Anna Charlotta Moll, 1852-1939, en Maria Elisabeth Adriana van Panhuys-Mees, 1850-1905. Vader Willem Cornelis was de latere president van De Nederlandsche Bank en in onze kroniek hebben reeds vele malen artikelen over hem gestaan. Zoals uit de jaartallen blijkt overleed zijn vrouw reeds op 33-jarige leeftijd toen de kinderen resp. ca. 9, 7, 6 en 3 jaar oud waren. De vader is nooit hertrouwd en ondanks zijn zeer zware werkkring heeft hij zich tot taak gesteld voor zijn kinderen zowel vader als moeder te zijn. Hij had een grote liefde voor de natuur en tijdens veelvuldige lange wandelingen in de omstreken van Amsterdam wist hij die belangstelling aan hen over te dragen en deze jong verworven kennis is ongetwijfeld van invloed geweest op Rudolf's studie en loopbaan als natuuronderzoeker.

Prof. Dr. Rudolf Adriaan Mees in zijn Groningse hoogleraarstijd

Ru bezocht de Franse school van de heer Patoir en kreeg privé-les in de oude talen van Dr Bruining en in de wis- en natuurkunde van Dr van Lankeren Matthes. Hij bezocht al spoedig regelmatig de cursussen natuurkunde van Felix Meritis en vele malen behaalde hij een prijs die dan doorgaans bestond uit een natuurkundig instrument.

In 1861 wordt hij toegelaten tot het Athenaeum en zijn lidmaatschapsbul van het Amsterdamse Studentencorps is van oktober. In 1863 gaat hij wis- en natuurkunde studeren in Utrecht, zijn corpsbul is van september 1863. In de nu komende vier jaren studeerde hij te Utrecht, Zürich, andermaal Amsterdam en tenslotte promoveerde hij te Utrecht.

Ru had een zwak gestel en veel aan het studentenleven deed hij niet. Studeren deed hij echter enorm en hij las wat hij mogelijkerwijs erbij kon doen over allerhande andere onderwerpen als economie, politiek, literatuur, beeldende kunst e.a. Zijn vader had dezelfde brede belangstelling, zij volgden elkaars studies en waren intens met elkaar verbonden. Zoals later zal blijken waren zij ook diep geïnteresseerd in vragen van theologie en religie.

Onder leiding van prof. van Rees kreeg Rudolf nu definitief zijn draai in de wis- en natuurkunde en hij zag kans in persoonlijk contact te komen met de grootste Nederlandse geleerden van die tijd, zoals prof. C. H. D. Buys Ballot, 1817-1890, die de „wet Buys Ballot” op zijn naam heeft staan. Deze was in 1847 hoogleraar geworden, deed veel aan meteorologie, ook voor praktische belangen als de scheepvaart, en werd in 1867 de stichter en de eerste directeur van ons aller K.N.M.I. De „wet Buys Ballot” zegt dat iemand die op het noordelijk halfrond staat en de wind in de rug heeft, rechts-vóór lage en links-achter hoge druk heeft. Op het zuidelijk halfrond zal het wel nèt andersom zijn.

Ook van Rees heeft grote invloed op Rudolf gehad voor de bestudering van ethertrillingen, voortplanting van het geluid, de radiometer en in algemene zin „van de physiologie van het onbewerkte rijk der Natuur”.

Wegens zijn lichamelijk teer gestel moest hij nogal eens op krachten komen in Zwitserland en elders. Met twee niet zo heel veel oudere ooms, halfbroers van zijn vader, was hij in St Moritz en Rigi-Scheidegg en een andere keer met zijn broer en zusjes in Montreux. Die ooms waren Dr Rudolf Pieter Mees, later lid Tweede Kamer en deswege op z'n Rotterdams de bijnaam dragend van „Kamerpiet” en Lucas, die Hervormd Predikant was o.m. te Deventer, maar onder invloed van de toen snel opkomende vrijere geestesrichting van „de Vrije Gemeente” van Roesingh en de Hugenholtzen, in kerkelijke taal gezegd „uit de bank liep” en Remonstrants predikant werd te Arnhem. Deze werd helaas evenmin ouder dan 42. Oom Piet speelde een belangrijke rol bij de grondwetherziening van 1887. Deze ongehuwde staatsrechtgeleerde werd 81.

Na de reis naar Montreux deed Ru zijn doctoraal. In Zürich richtte hij vooral zijn aandacht op de hogere wiskunde en de toegepaste warmtetheorie. Na thuiskomst schreef hij zijn dissertatie „De Trillingsrichting in het Rechthoekig Gepolariseerde Licht”. Op 12 juni 1867 verdedigde hij dit proefschrift waarop hem MAGNA CUM LAUDE de graad werd toegekend van „Matheseos Magister et Philosophiae Naturalis Doctor”.

Rudolf Adriaan Mees als „jonge doctor”, magna cum laude, 1844-1886, R 10-13

Een droge kamergeleerde was hij niet al kon hij dan ook niet veel in het studentenleven meedoen. In de literatuur dweept hij, evenals zijn vader, met Walter Scott en Charles Dickens. Beiden hielden ook van reizen en als ze maar even konden bezochten ze tentoonstellingen.

Al lang had Rudolf een loopbaan in het onderwijs voor ogen gestaan en daarin werd hij door zijn vader gesteund. Na de promotie ging hij op zoek naar een baan, maar wie schetst zijn verbazing toen hij bij terugkomst van een reisje totaal onverwacht bij zijn post aantrof kopy-extract van een Koninklijk Besluit d.d. 20 jun 1868 met zijn benoeming tot hoogleraar in

de wis- en natuurkunde aan de Hooge School te Groningen. Drie maanden later zou hij pas 24 worden. Hij was in de wolken en zijn vader zo mogelijk nog meer, in een van zijn brieven staat de exclamatie „mijn zoon professor!” En Rudolf heeft zelf wel gezegd dat zijns inziens het hoogleraarsambt „eene der schoonste en begeerlijkste betrekkingen is die de maatschappij oplevert”. Koning Willem III heeft het natuurlijk getekend en vervolgens tekenden de minister van Binnenlandse Zaken Fock en de Secretaris-Generaal Schröder. Onderaan staat als post scriptum dat de „opkomsten” aan de betrekking verbonden f 2.200,— 's jaars bedragen. Dan komt er een brief van Curatoren waarin dezen hem vragen of hij de benoeming aanvaardt en dat in dat geval „de dag waarop Uwe Zeer Gel. door het houden van eene inwijdingsrede de Hoogleraarsbetrekking denkt te aanvaarden en van welken dag de jaarwedde aanvangt, een punt van nader overleg tusschen ons zal dienen uit te maken”.

Die inaugurele rede houdt hij op 7 oktober 1868 en in het archief bevindt zich een exemplaar van de op een papier van 65 bij 43 centimeter gedrukte Latijnse proclamatie ter algemene en publieke aankondiging. De rede heeft tot titel: „Het onderwijs in de natuurwetenschappen een noodzakelijk bestanddeel van elke beschaafde opvoeding”. In de rede noemt hij zijn vader zijn leidsman bij zijn studiën en hij dankt hem voor zijn voortdurende steun.

Zijn nieuwe baan is niet gemakkelijk want Groningen wordt door Den Haag heel erg stiefmoederlijk bedeed en het bestaan van de Hooge School heeft herhaaldelijk aan een zijden draad gehangen. Pas in 1877 wordt de Groningse Academie bij de Wet geconstitueerd.

De jeugdige professor krijgt eventjes te doceren: mechanica, natuurkunde, sterrekunde, waarschijnlijkheidsrekening en meteorologie, excusez du peu! Al gauw werd hij geliefd om zijn uitzonderlijk heldere en simpele betoogtrant in zijn colleges waaraan hij de grootste zorg besteedde. Hij bleek een talent te hebben om de ingewikkelde onderwerpen begrijpelijk uiteen te zetten. Hij moest nogal eens voordrachten houden voor het Gronings Natuurkundig Genootschap Physica en het was bekend dat na afloop zelfs verstokte alpha's naar huis gingen met het gevoel alsof ze er heus iets van gesnapt hadden.

De accommodatie van de faculteit was hopeloos verouderd en onvoldoende. Er waren maar een paar tafels om proeven op te doen en als het erg spaak liep mochten de jongens wel eens komen werken op de snijkamer van de medici! Ze konden blijkbaar heel wat hebben, die physici!

Rudolf had niet eens een assistent of lector, wel kreeg hij geweldige hulp van de amanuensis Deutgen, een geboren knutselaar met drie rechter handen. Deze had in de kelder een soort van werkplaats waar hij geheel belangeloos de benodigde instrumenten die het budget niet dragen kon in elkaar fabriceerde. Deutgen hield ook veel van meteorologie en hij heeft eens een sterreklok gemaakt die elke dag werd afgelezen en getoetst en

dan regelde hij het uurwerk van de Martini ook nog. Rudolf's enige ambitie was om een rechtgeaard natuuronderzoeker te zijn. In vergaderingen was hij stil, sprak alleen als hij werkelijk overtuigd was dat anderen onzin verkochten. Hij maakte de indruk van teruggetrokken en verlegen te zijn. Dat zal ook wel zo geweest zijn, zijn vader had dat ook. En daarover schrijft nu H. Kamerlingh Onnes zo aardig in zijn levensbericht voor de Koninklijke Akademie van Wetenschappen dat de mensen die hem kenden toch steeds weer een blik in zijn ogen ontwaarden vragend „Gij weet toch wel hoe goed ik het met U meen?”

De eenvoud van woordenkeus had hij bij het examineren ook, soms op het simpele af, zo vertelt ons weer Kamerlingh Onnes aan wiens levensbericht wij hier zo veel ontleen. Ook hield hij privatissima en responsie colleges want met hart en ziel werkte hij om de studenten hun moeilijke studie te vergemakkelijken. Rudolf gaf ook physica voor aanstaande artsen omdat hij het noodzakelijk vond dat een medicus ook iets van de natuurkunde afweet.

Het doceren van astronomie, mechanica en de waarschijnlijkheidsrekening werd hem allengs veel te zwaar en eindelijk na lang zeuren kwam het Koninklijk Besluit waarbij hij van die vakken ontheven werd. Inmiddels was Groningen nu in de wet verankerd en nu werd ook de outillage verbeterd. Hij had nu zijn handen vrijer gekregen voor zijn echte vak, de mathematische physica.

Maar vóórdat Groningen er zo veel beter was komen

voor te staan was er in Rudolf's leven een grote verandering gekomen, hij was namelijk op 29 november 1876 getrouwd met Hermanna Elisabeth Gockinga, geboren te Winschoten op 5 juni 1852, dochter van Mr Joseph Gockinga en Andrea de Vos van Steenwijk. „Elise” overleed te Arnhem in 1934, ze overleefde haar man 48 jaren.

Rudolf's leven veranderde nu totaal. Hij straalde vrolijkheid en levensvreugde uit, ze ontvingen vrienden en studenten thuis, het was gezellig in hun huiskamer en zo nu en dan gaf een baby in de wieg ook nog acte de présence. Van zijn grotere armslag voor zijn studie genoot hij intens, hij was nu druk bezig met de studie van vlammen, trillingen en trillingsbronnen, de radio-meter enz.

In 1874 werd hij lid van de Koninklijke Akademie van Wetenschappen, afdeling Wis- en Natuurkunde. Zijn vader was er ook lid van, sedert 1858 voor de afdeling letterkundige vakken, vader en zoon ontmoeten elkaar dus in dat geleerde gezelschap. Ook was hij een ijverig lid van Het Bataafsch Genootschap der Proefondervindelijke Wijsbegeerte te Rotterdam benevens van het Utrechts Genootschap. Vele malen heeft hij de Kon. Akademie wetenschappelijke bijdragen voor haar jaarboeken geleverd.

Op 5 november 1878 wordt zijn salaris gebracht op f 6.000,—, pensioengrondslag f 5.265,—.

Rector Magnificus is hij in het studiejaar 1877/'78. Hij aanvaardde deze functie met een rede „Nieuwe denkbeelden over het mechanisme der natuurverschijnselen”.

Evenals sommige der grootste geleerden van zijn tijd zoals Jamin en Regnault hield hem nu sterk bezig het vraagstuk van de samendrukbaarheid van vloeistoffen. Helaas ging zijn gezondheid er niet op vooruit want in 1879 kreeg hij zijn eerste bloedspuwing, de hem allengs verterende tuberculose begon hem in haar greep te krijgen. Zijn proeven, colleges en eigen studie gingen echter door, ja zelfs slaagde hij erin Jamin en Regnault te betrappen op een fout in hun eigen conclusies uit hun eigen proefnemingen. Deze bevindingen van de hoogste wetenschappelijke orde publiceerde hij dan weer voor de Koninklijke Akademie. Kamerlingh Onnes noemt deze arbeid „een sieraad van de Nederlandsche literatuur met betrekking tot de experimentele natuurkunde.”

Een verblijf in Baden-Baden deed hem (tijdelijk) goed en na terugkomst ging hij zich wijden aan zijn andere „hobby”, het vraagstuk van de voortplanting van geluidsgolven volgens de kinetische gastheorie. Hiermede zat de wereld van de wetenschap al lange tijd te worstelen en talloze geleerden waren almaar bezig het bewijs te vinden van iets dat toen nog onbewijsbaar was. Rudolf was in Rotterdam geboren en nu kwam er toch echt een Rotterdams trekje tevoorschijn: hij liet al dat bewijzen maar voor wat het (niet) was en begon nu maar eens heel eenvoudig het onbewijsbare voor bewezen aan te nemen. Hij vertrouwde kennelijk op zijn „Fingerspitzengefühl” en later heeft Lorentz

Hermanna Elisabeth Mees-Gockinga

bewezen dat Rudolf het grootste gelijk van de natuurkunde had gehad.

De zomer van 1884 moet hij in Scheveningen doorbrengen, zijn kwaal werd erger, terwijl hij in dat jaar ook nog de dood moest verwerken van zijn zo geliefde vader. Het aanvragen van een waarnemer in Groningen drong zich op, de toestemming kreeg hij, maar dan wel voor eigen rekening!

Tenslotte zag hij zich gedwongen tot het formeel indienen van ontslag, maar het schrijven van die zware brief hoefde niet meer, want het einde kwam sneller dan verwacht. Tot het laatst toe was hij met hart en ziel bij zijn studenten geweest, zelfs toen hij nog slechts tot fluisteren in staat was behandelde hij nog met de promovendi hun proefschriften. Dat was dan het einde van het slechts 42-jarige leven van Rudolf Adriaan Mees, misschien wel de knapste die onze familie ooit heeft voortgebracht. In alles was hij goed, in de eerste plaats in zijn wis- en natuurkunde, maar ook op de al eerder in dit artikel vermelde gebieden was hij van een buitengewoon brede eruditie. Jammer dat de wereld niet langer van Rudolf's uitzonderlijke gaven heeft mogen profiteren want al vóór zijn veertigste stond het werk van deze beschei-

den jonge geleerde op het niveau van de grootsten van zijn tijd.

Zowel zijn vader als hijzelf waren de toen in opkomst zijnde religieus-ethische gedachten en de „Vrije Gemeente” sterk toegedaan. Dat zat ook vlakbij in de familie want Rudolf's tante Maria Elisabeth Mees was getrouwd met Ds Petrus Hermannus Hugenholtz, de grote pionier van deze richting en over zijn oom Lucas hebben we het hierboven al gehad.

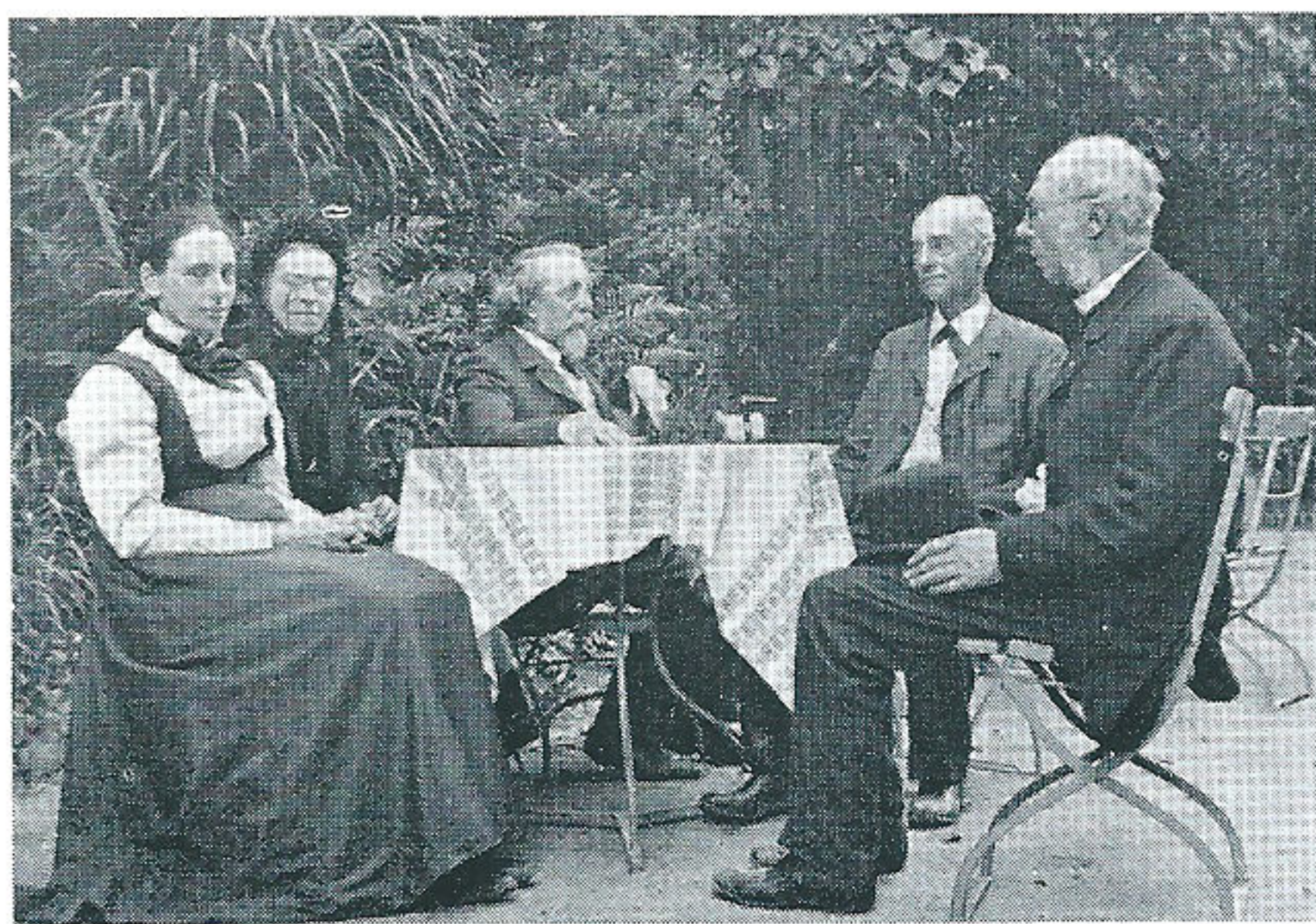
Rudolf heeft eens met de gedachte gespeeld om zijn dochttertje niet te laten dopen. Maar toen kwam er toch wel een brief van vader Willem. Als toonbeeld van gematigdheid en consideratie voor de mening van anderen volgt hier de betreffende passage:

„het zou mij zeer leed doen als Gij bij deze gedachte bleeft. Men behoeft wel niet ongodsdienstig te zijn om aan den doop geen waarde te hechten. Maar waarom van maatschappelijke gebruiken af te wijken, als men die zonder verzaking van beginselen kan opvolgen? En zoals de moderne predikanten den doop bedienen, kunt Gij er geen bezwaar tegen hebben. Vooral ook in het belang van Uwe dochter raad ik het U de gewoonte te volgen. Gij weet niet welke, als zij tot de jaren van onderscheid mag komen, hare stemming zijn zal; en het zou kunnen zijn, dat het haar dan groot ongerief veroorzaakte als zij niet gedoopt was, terwijl het haar in geen geval kan hinderen in hare jeugd dien vorm doorgegaan te zijn”.

Beider denken was een intellectualistische benadering van de religie, grote figuren waren van deze richting Scholten, Opzoomer, de twee Hugenholtzen en, vooral, K. H. Roessingh 1811-1885. De mens kan door redelijk denken in zichzelf ontdekken wat goed en slecht is en tot God komen als de drager van alle dingen. De grote verdienste van het Christelijk Geloof lag voor hen in het gebod: „hebt Uw naasten lief” en zij voelden de welstand waarin zij in hun jeugd waren opgegroeid als een plicht tot hulp aan de medemens. In die welstand is men verplicht aan zijn eigen ontwikkeling te werken omdat deze nu eenmaal niet zonder een materiële basis kan, en haar in dienst te

Ds Lucas Mees, 1840-1882, R 9-13

V.r.n.l. Dr Rudolf Pieter Mees, Mr Bernard Mees, Ds Petrus Hermannus Hugenholtz, Maria Elisabeth Hugenholtz-Mees, een dochter Hugenholtz, twee broers met hun zuster en zwager

stellen van de minder bedeelde medemens. We bevinden ons hier bij mensen die niet slechts hun Bijbel kenden, maar gelukkig ook hun Seneca en Marcus Aurelius.

Alle bladen zijn vol van bewondering voor de zo jong gestorven Rudolf.

De Nieuwe Rotterdamsche Courant van 17 februari 1886 noemt hem „een uitmuntend man van groot „verstand en rechtschapen karakter, een beschaafd man in de ruimste zin”. Ook worden geroemd zijn overgave aan de wetenschap en zijn ijver als secretaris van de Commissie van Toezicht op het Middelbaar Onderwijs. Unaniem zijn zij in de vermelding van zijn grote bescheidenheid en van zijn afkeer van alle ijdel vertoon. (Er zijn gelukkig meer Meezen geweest met afkeer van „pomp and vanity”!)

Elise bleef op haar 34ste met haar vier kinderen achter. Dat waren Andrea (1878), Jacoba Claudina (1879), Maria Elisabeth Adriana (1881), die later trouwde met Jhr U. W. F. A. van Panhuys en Willem Cornelis (1882), de latere jurist en hoogleraar in de economie

De eerste twee dochttertjes overleden beiden in 1891 aan de toen nog zo gevaarlijke diphteritis. Maria van Panhuys-Mees werd 84 en Prof. Mr W. C. Mees 93. Elise Mees-Gockinga, alhoewel getekend door het verlies van haar man en twee van haar vier kinderen, leeft in de herinnering van haar kleinkinderen voort als een lieve grootmoeder waar zij graag kwamen, ze woonde in Arnhem. Van haar gezin zijn thans in leven: de twee kinderen van het echtpaar Mees-Molengraaff, Hylke Penning-Mees (1913) en Ir Rudolf Adriaan (1916) met zijn vrouw Emilie Mees-Becker benevens de twee kinderen van dit echtpaar Juliette Lebel-Mees (1944) en Ir Willem Cornelis (1947), bijgenaamd Wico.

NASCHRIFT

Ter illustratie van de geest waarin vader Willem Cornelis met zijn zoon Rudolf Adriaan correspondeerde, namen we hierboven reeds op de brief die hij schreef over de doop van Ru's dochtertje. Onze redactie heeft gemeend er goed aan te doen ter verdere illustratie ook af te drukken de brief die vader Willem in oktober 1866 aan de 22-jaige Ru schreef toen deze het land ging verlaten om te gaan studeren in Zürich. Het kost wel wat plaatsruimte, maar wij wilden toch wel graag dit mooie document voor de familie vastleggen in ons eigen familieblad.

October 1866. Wenken aan mijn Rudolf bij zijn vertrek naar Zürich

Volhard onwankelbaar in het geloof aan *het goede*.

„O God, wat ooit in mij verdoov'
dat ik altijd aan u geloov'
aan deugd en eeuwig leven”.

Dit zij veelvuldig uw gebed.

Wanneer gij uw gemoed tot God tracht te verheffen en een Mephistophelesgeest dringt zich, koude twijfelingen toefluisterend, tusschen u en God: weersta dien geest.

Kunt gij hem niet verbannen, wend dan uwe gedachten op geheel iets anders, maar laat u niet verleiden om uw gebed door het uitwerken van bittere gedachten te vervangen.

Als gij later die koude en bittere gedachten en twijfelingen opzettelijk overdenkt, houdt steeds onder het oog, dat, in zoover hare slotsommen in strijd zijn met de eischen van 's menschen zedelijke natuur, zij zeker sophismen moeten zijn, al kunt gij het *hoe* voor het oogenblik niet verklaren.

Leef voor de verwezenlijking van ideeën en voor het geluk van anderen. Uw eigen geluk zal wel volgen.

Zoek, wat uw eigen geluk betreft, steeds de goede zijde der dingen te waarderen. Veel zij in u van den geest door Dickens in zijn Martin Chuzzlewit aangeprezen.

Al zijt gij voor u zelf gedrukt, klaag uw nood aan God, maar vertoon u voor de menschen zooveel mogelijk opgewekt en blijmoedig.

Wees in uw omgang jegens een ieder beleefd en voorkomend. Een kleine beleefde handeling of een klein vriendelijk woord vermag dikwijl zoo veel.

Wees spraakzaam. Leg u toe op den verteltoon, met vermindering van den doceertoon.

Wil niet elke dwaling, die gij in een gesprek ontmoet, bestrijden. Laat veel ongemoeid. En zijt gij door den loop van het gesprek tot tegenspraak verplicht, doe het zoo beleefd en vriendelijk, dat de andere zich door uwe terechtwijzing niet onaangenaam aangedaan gevoelt.

Handhaaf met fierheid uwe eer, waar die werkelijk aangetast wordt. Maar toon u niet spoedig gevoelig, wanneer gij in de kleine omstandigheden des levens u beleedigd, miskend of gepasseerd oordeelt. Vraag niet wat *mag* maar wat *moet* ik mij aantrekken.

Laat veel daarvan onopgemerkt voorbij gaan.

Laat veel onschuldige scherts ten uwen kosten toe. Zij die geen plagen kunnen velen, kunnen geacht zijn, maar nooit bemind.

Wees echter van uwe zijde oplettend niemand te kwetsen, en ook onschuldige plagerijen niet voort te zetten, wanneer gij bemerkt dat zij niet goed opgenomen worden.

Schuw allen wellust, vooral allen eenzamen wellust, zoo in daden als in voorstellingen. Lichaam en ziel worden er door bedorven. Hebt gij aanvechting van geslachtsdrift, zie op een aanstaand huwelijk. Uw zinnelijke drift zal er door geheilgd worden: en indien gij u op uwe vorming blijft toelleggen, is een vroegtijdig huwelijk voor u geen onbereikbare hersenschim. Mijn fortuin begint toe te nemen: en wat ik bezit, bezit ik voor mijne kinderen.

Wees niet bedeesd in uwen omgang met dames, maar zoek veeleer dien omgang en wees voorkomend en

zelfs hoffelijk jegens allen, oud of jong, schoon of leelijk.

Huiver niet een stille of eene in het oog lopende beleefdheid te doen of te zeggen en huiver ook niet te toonen, dat gij u door een meisje dat u bevalt aange-trokken gevoelt. Het moge tot plagerijen aanleiding geven, maar, geloof mij, al was het wat onhandig ge-schied, het zal u in de opinie niet schaden, noch bij de wereld, noch bij haar in wie gij belang stelt. Spreek in gezelschap uit u zelf de dames aan, en maak vooral ook werk van de vrouw des huizes. Het toont be-schaving en tact, als een jong mensch ook met eene bejaarde dame een opgewekt gesprek kan voeren.

Vermijd daarbij zoo veel mogelijk alle stijfheid. Bv. Blijf niet altijd staan, maar is de dame, die gij wilt toespreken, gezeten, ga dan, na eenige woorden gewis-seld te hebben, — indien de gelegenheid zich daartoe aanbiedt — bij haar zitten. Het gesprek gaat dan veel gemakkelijker.

Leef actief. Verzuim niets van wat gij doen, zien of leeren kunt. Elk uur van den dag zij zoo veel mogelijk gevuld.

Sta vroeg op. Neem veel lucht en veel beweging, en wees zeer matig in het gebruik van wijn. Op uw leef-tijd zijn kunstmatige prikkels in alle opzichten schade-lijk: vooral wanneer zij dagelijks herhaald worden.

Zoek in uwe studien het multa et multum te vereeni-gen, door van velerlei zaken eenig begrip te trachten te verkrijgen, maar op één of op enkele vakken u geheel grondig toe te leggen.

Let in uwe keus van laatstbedoelde vakken op de in-deeling der lessen aan de universiteiten. Het te ver-kondigen, dat gij voor professor studeert, zou aan-matigend zijn: maar voor u zelf moogt gij dien maar-schalkstaf wel in het oog houden.

Kreeg uwe neiging een meer praktische richting, weer-sta die niet maar wijzig uw studieplan. Gij zijt nog jong genoeg om te kiezen.

Familiebijeenkomst gehouden in hotel „De Bilderberg” te Oosterbeek op zondag 7 oktober 1979

Deze samenkomst wordt bijgewoond door 76 familie-leden w.o. 13 beneden 18 jaar.

Na de onderlinge begroeting met een kopje koffie opent de voorzitter, Drs R. S. H. Mees te 11.00 uur, de vergadering met een hartelijk woord van welkom aan allen die de moeite hebben willen nemen naar Oosterbeek te komen.

Hij vraagt aandacht voor de leden van onze familie die ons door de dood ontvallen zijn, daarbij o.m. ver-meldende Prof. Ir Frans Marius Roeterink (84), echtgenoot van Catharine Mees, nicht Toosje, die met

haar 82 jaren onder ons aanwezig is. Voorts Piet Dor-hout Mees (69), die met zijn vrouw Mohri zo trouw onze familiedagen placht te bezoeken en de broeders Martinus Jacobus (Koos) Mees (83) en Drs August Mari Mees (81). Tenslotte vraagt hij aandacht voor Reinilde Mol-Mees en haar broer Gerlof, die in één jaar tijds hun vader en moeder verloren t.w. Dr Constantinus Alting Mees en Mea Nijland- (eerder Mees)-Verwey.

Ter herinnering aan de overledenen nemen de aan-wezigen staande enkele ogenblikken van stilte in acht. Uit de vele andere gebeurtenissen die in een uitge-breide familie als de onze plegen plaats te vinden noemt Rudolf er ook enkele zoals het huwelijk van Willem Jacob, zoon van Rudolf en Jannie Mees-Groenevelt, met Elise Klapwijk en de benoeming op Koninginnedag van Piet Mees te Groningen tot Ridder Oranje-Nassau. Dit konden wij in de vorige kroniek niet meer vermelden, wel dat hij wegens zijn vele verdiensten voor zijn stad werd ingeschreven in het Gulden Boek der Stad Groningen.

De oudste en de jongste van de Meezendag: Anna Mees-de Mol van Otterloo (91) en Cilia ter Horst (1/2)

Er zijn diverse berichten van verhindering ontvangen, zoals van Elisabeth Marqués-Mees te Mexico-City die telefonisch aan Philip verzocht aan allen haar groeten over te brengen. Ze was pas verhuisd en kon het niet halen.

Thans brengt de secretaris Peter Mees zijn verslag uit. Henk Mees, die reeds enige tijd als waarnemend pen-ningsmeester heeft gefungeerd, behandelt de jaarcijfers en vermeldt dat er ca 120 betalende familieleden zijn. Hij doet een beroep op de aanwezigen aan de Stich-ting schenkingen te doen in de vorm van een P(erio-dieke) U(itkering) daarbij zijn hulp aanbiedend voor de te verlijden notariële acte. Er zijn nog een aantal complete genealogieën beschikbaar voor f 60,—. Peter

en Henk worden door de vergadering bedankt en gedéchargeerd.

Bestuur

Mr P. C. R. Baelde Jansen heeft enige tijd geleden de wens te kennen gegeven zijn penningmeesterschap neer te leggen. Dit verzoek wordt ingewilligd onder bekrachtiging van het bestuursvoorstel thans Henk definitief tot penningmeester te benoemen. Hierbij wordt Peter Baelde Jansen gedéchargeerd en hij blijft aan onze stichting verbonden als lid van de archief-commissie.

Voorts wordt het bestuursvoorstel wegens groeiende werkzaamheden het bestuur uit te breiden door opname erin van Tonia Mees en Focko François Dorhout Mees, twee jongeren, met applaus goedgekeurd.

Hans Dorhout Mees heeft zijn functie bij Van Ommen verlaten voor een functie in de buitendienst van de Algemene Bank Nederland, met standplaats Hongkong. Het bestuur verzoekt om wat tijd teneinde rustig met hem te kunnen overleggen als hij er wat ingeburgerd is. Er zijn ietwat nog vage gedachten gerezen of hij ons in die verre gewesten wellicht zou kunnen helpen met het onderhouden van contacten met overzeese familieleden.

Aan statutenwijziging is bij nader inzien nog niet verder gewerkt omdat ze eigenlijk nog wel meekunnen en ze ons niet hinderen.

Fonds vander Dussen van Beeftingh

Een ondersteuning werd opgeheven omdat ze niet meer nodig is; een andere werd verhoogd. Voorts werd ter financiering van een verbouwing van een huis op gemakkelijke voorwaarden een lening van bescheiden omvang verstrekt.

Het paard Mees

De intelligente merrie genaamd Mees, die Bank Mees & Hope ter gelegenheid van haar nieuwe kantoor te Utrecht schonk aan de Utrechtse Bereden Politie, maakt het uitstekend en de training gaat prima.

Schoorsteenmantel

Bank Mees & Hope heeft het oude kantoor van R. Mees & Zoonen verlaten en na overleg met de nieuwe eigenaren de schoorsteenmantel met de aloude spreuk „grègorein kai mesein” meegenomen om door de Gemeente te zijn nertijd, als het Schielandhuis gerestaureerd is, aldaar te worden geplaatst. Het glas-in-loodportret van de Rotterdamse stamvader Rudolfus Mees werd ook meegenomen en geplaatst in een raam van de directieverdieping van het tegenwoordige hoofdkantoor aan de Coolsingel.

Dringende verzoeken

Niet meer nodige genealogieën en/of kronieken heel graag terug aan het bestuur. Eén kroniek komt tegenwoordig op f 17,—!

Vier jonge Meezen: v.r.n.l. Roderick, David, Piet Hein en vooraan Barend

Tweede verzoek:

Om nu ons secretariaat echt nooit meer te vergeten voor familie- verhuis- of andere berichten. Het was soms weer bar!

Vervolgens wordt er wat heen en weer gefilosofeerd over de nog steeds wat matige opkomst van de jeugd op familiedagen. Valt de deelnemersbijdrage een jong stel wat aan de zware kant? Moet de stichting subsidiëren? Maar dat kan ze helemaal niet met haar kleine kapitaaltje en krappe inkomsten. Zodoende kwamen we er niet uit en bleef de conversatie bepaald steriel. Niet vergeten mag worden, dat in dat maximum van f 70,— reeds een heel aardig element van subsidie is begrepen en dat we toch wel blijmoedig kunnen constateren dat de opkomst van het jonge geslacht al heel wat verbeterd is vergeleken met het verleden.

Borden met het familiewapen en Mezendassen

Dinie en Hans Mees-Huizinga zijn ter vergadering aanwezig met 20 Groningse- en 30 Rotterdamse borden, elk afzonderlijk gemaakt door een pottenbakker bij het Garda meer. Ze worden unaniem bewonderd en geprezen. Na afloop richtte Peter een winkeltje in met de borden plus herendassen bezaaid en bestikt met kool- en pimpelmezen.

Alles wordt verkocht, de run op de borden leek wel een negentiende eeuwse goldrush wat met f 30,— voor zo'n geslaagd familiebord geen wonder was. Het bestuur had de grootste moeite er vijf achter te houden voor het nobele doel dat U hieronder duidelijk zal worden. Dinie plaatst een grote nabestelling. Ook

de dassen vinden gretig aftrek. Er worden er twintig besteld.

Nadat Dinie gehuldigd en bedankt was voor haar initiatief en de uitvoering ervan op zo grote afstand, komt aan de orde

Voorgrond: Mia Dorhout, Mees-van Stempvoort, Boudewijn Mees, Madeline Ter Horst-Mees, Bernhard Goslings

De uitreiking van de Mezenbeker,

de destijds door Peter geschonken wisselbeker voor belangrijke culturele of andere prestaties door familieleden, telkens voor twee jaar. Rudi Jacobs-Mees, die de beker in 1977 kreeg voor haar gedichtenbundel „Verbondenheid”, moet deze thans terug geven. Geheel tegen de regel dat Peter zelf het woord neemt krijgt Philip het omdat het voorstel luidt de beker thans toe te kennen aan Peter's zuster Leonoor, Eleonore Francoise Teychiné Stakenburg-Mees en het nu niet zo erg leuk lijkt als broers en zusters elkaar onder gloedvolle bewoordingen familiewisselbekers gaan geven!

Het is jammer dat Leonoor niet bij ons is, ze kon wegens haar voorzitterschap van het Kralings Vrouwenkoor dat vandaag feest viert, onmogelijk komen. In aanmerking nemend dat zelfs Nobel- en andere prijzen heus ook wel „in absentia” worden uitgereikt mag dit nu van de vergadering bij ons ook wel eens een keer. Leonoor studeerde Geschiedenis en Kunstgeschiedenis, leidt sedert vele jaren groepen door Boymans-van Beuningen, leidt ook buitenlandse reizen zoals naar het land van Nassau, Northumbrie, Portugal e.a., schrijft gedichten, geeft voor de Volksuniversiteit en de Nutsacademie avondcursussen cultuurgeschiedenis, ze was een steunpilaar van de Vrije Jeugdkerk met het prachtige Kerstspel van Ds van de Laar

Krafft, en dat allemaal in stilte. Leonoor is ook bestuurslid van het Albert Schweitzer Fonds, dat het hospitaal van wijlen Dr Albert Schweitzer in Lambarene (Gabon, Afrika) financieel steunt. Ze heeft er vroeger enige tijd gewerkt.

In september gaf ze voor familie en vele vrienden van buiten de familie een causerie over haar leven, hier en daar zo briljant gelardeerd met strofen uit Jan Prins' beroemde gedicht „te Rotterdam ben ik geboren, onder de adem van de Maas” dat Rotterdammers die hun stad vroeger hebben gekend, tot „iets-wegslikkens-toe” bewogen waren. Unanieme goedkeuring met applaus en Peter zal zijn zuster de beker gaan brengen.

Wie gaat zo luchtig door het leven
Het hoofd, het hart, het glas heeven?
Wie opent steeds naar huis en hart
Voor elke vriend, in vreugd of smart?
Wie lacht zo heerlijk en ontspannen
Met heel de kring van vrouwe en mannen?
Wie weet d'histoire te vermelden
Van welhaast onbekende helden?
Wie heeft zoveel verstand van kerken
Zoveel artisten en hun werken?
Van schilders, denkers en van dichters
Wie weet zo goed t'enthousiasmeren
De culturele dames, heren?
Wie leidt die kunstminnende scharen
Naar 't verre land en 't wonderbare?
Van middeleeuwse burcht en stad,
Of een Romeinse brug en bad?
Wie leidt de groep langs schilderstukken,
Goedsmoeds verdragend 't mens'lijk nukken?
Warmhartig en intelligent,
En ook met kerk en geloof bekend.
Kortom, wie combineert het wijze en dwaze
Zo goed als Eléonore Francoise??

Van broer Jaap, september 1979.

Ideeën voor een volgende Familiedag

Cor Arnold-Mees oppert de gedachte op de volgende familiedag, 1981, een tentoonstelling te houden van

De vijf musiciennes na de prijsuitreiking v.r.n.l. An Vreede-Mees, Lola Himbury-Mees, Antoinette Goslings Mees, Tonia Mees en Madeline ter Horst-Mees

gebruiksvoorwerpen, borduurwerken, glaswerk, tekeningen e.d. waarop Meezen, Groningse en/of Rotterdamse, staan afgebeeld. De aanwezigen scharen zich achter deze gedachte en het bestuur zal trachten gestalte eraan te geven.

Muzikaal Intermezzo

Hierna wordt ons vertrek omgetoverd tot concertzaal-

V.r.n.l. Tonia Mees, Madeline ter Horst-Mees en Marie Antoinette Goslings-Mees

tje. Vijf nichten gaan er voor ons musiceren. Het zijn An Vreede-Mees, Lola Himbury-Mees, Antoinette Goslings-Mees, Tonia Mees en Madeline ter Horst-Mees. Lola speelt viool, de anderen piano.

An en Lola spelen eerst de delen 3 en 4 van een sonate van César Franck voor viool en piano. Vervolgens speelt An solo „Mouvements Perpétuels” van Francis Poulenc, waarna Antoinette en Madeline vierhandig 2 gedeelten uit de Dolly Suite van Gabriel Fauré spelen. Hierna spelen Lola en An het Rondino van Beethoven voor viool en piano.

Vervolgd wordt met een Slavische dans van Dvorák door Antoinette en Tonia, terwijl het concert zeshandig besloten wordt door Antoinette, Tonia en Madeline met de daverende uitsmijter „The three friends” van H. Collins, voor de gelegenheid verdoopt in „De drie Meesjes”.

Voorzitter Rudolf spreekt een hartelijk dankwoord tot de vijf musiciennes, aan wie hij ieder een — door het bestuur gered — gloednieuw Mees (wapen)-bord overhandigt: ovationeel applaus.

Hierna wordt geluncht, en de middag wordt verder besteed aan fotograferen van elkaar, wandelen, zwemmen (overdekt), voetballen, en aan onderling contact.

De bijeenkomst werd bezocht door:

Cor en Bram Arnold-Mees; Lot en Han Boon-Mees; Focko Dorhout Mees; Antoinette en Bernard Goslings-Mees met Marie-Louise en Carel; Lola Himbury-Mees; Cor Rueb-van der Pot; Jojo Hooites Meursing-Rueb; Madeline en Michiel ter Horst-Mees met Hester, Alexa en Cilia; Rudi Jacobs-Mees; Tine Mees; Jeanne Mees; Leendert Mees; Mirjam Kuyt; Hermance

Familiedag 7 oktober 1979

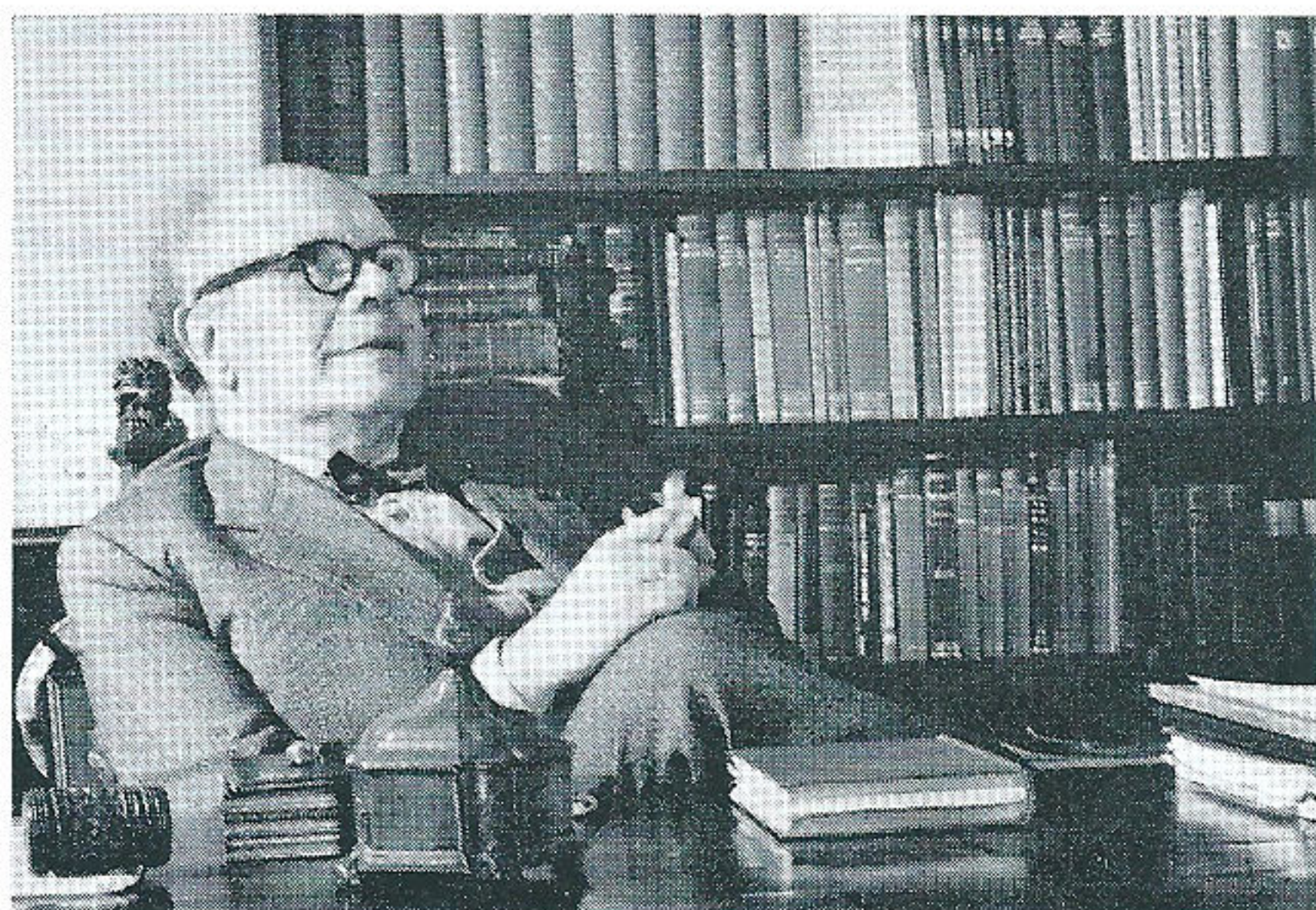
Mees; Lieke Meertens; Ruud Meertens; Anna Mees-de Mol van Otterloo; Lydia en Karel Staab-Mees; Wouter en Dora Mees- Mees; Henk Mees; Quirijn Mees; Ton en Elsa Mees-Neve; Agathe Mees- Wytema; Tonia Mees; Mia Dorhout Mees-van Stempvoort; Mans en Joop Mees-Ruys; Ingeborg Mees-Koch; Jan en Birthe Mees-Pedersen; Joris en Armanda Mees-Canneman met Alexander, Philip en David; Hans en Dini Mees-Huizinga; Marten Mees; Philip en Madelaine Mees-Everts; Peter en Emma Mees-Kortebout van der Sluys; Jaap Mees; Rudolf en Emy Mees-Becker; Rudolf S. H. Mees; Talitha Mees; Ellen Mees; An en Henk Vreede-Mees; Walter en Riekje Mees-Ott de Vries; Toos Roeterink-Mees; Hans en Milou Mees-Sluyter met Barend, Pieter en Joost; Bert Joist en Hilde Mees-Veth; Boudewijn en Fridolien Mees-Bax met Roderick en Piet Hein.

IN MEMORIAM

Prof. Ir. Frans Marius Roeterink 26 september 1894 - 20 juli 1970

Slechts enkele maanden nadat onze kroniek 1979 verscheen met een feestelijk artikel over zijn diamanten bruiloft en de uitreiking van het „Ereteken der Stad Eindhoven”, overleed op 84-jarige leeftijd onze zeer begaafde neef Roeterink, in brede kring bemind en bewonderd om zijn verdiensten op velerlei gebied, echtgenoot van Catharina Elizabeth Agatha Mees, Nicht Toosje, R 10-7.

In dat artikel vermeldde wij in het kort de vele belangrijke functies die hij bij Philips heeft bekleed als electrotechnisch ingenieur, zijn buitengewoon hoogleraarschap in Delft, zijn medewerking aan de oprichting van de Technische Hogeschool Eindhoven en „Nijenrode”, om maar enkele te noemen van de vele besturen, commissies en organisaties waarin hij zitting had. Zijn waarachtige belangstelling voor de ouder wordende mens resulteerde in de oprichting van „Sterk door Werk”, dat hij als Beethoven-bewonderaar zijn negende symphonie noemde.

Prof. Ir. F. M. Roeterink

De „Philips Koerier” en „De Ingenieur” resp. van 2 augustus en 23 augustus 1979 wijdden lovende artikelen aan Roeterink. Het „in memoriam” van de „Philips Koerier” is van de hand van Ir. Frits Philips, dat van „De Ingenieur” van die van Ir Th. Tromp.

Roeterink begon zijn loopbaan bij de Provinciale Gelderse Electriciteits Maatschappij en na een kort intermezzo bij „Systeem Cock” begon hij in 1926 zijn briljante carrière bij Philips waar hij tot zijn pensionering bleef.

Gedurende de meeste van zijn Philips-jaren werkte hij op het gebied dat hem het liefst was en dat hem ook het best lag, als organisator en raadgever in de technische, commerciële en administratieve opleidingen. De heer Philips schrijft dat het I.T.O. (Interne Technische Opleidingen), Roeterink's werk, uit Philips niet meer is weg te denken. Hier lagen zijn grootste talenten, steeds bezig als „wijze vader” jonge mensen te stimuleren en ter zijde te staan in hun opleiding en loopbaan. Hij was ook mede-oprichter van het Academisch Genootschap te Eindhoven en van het Gezelschap van Jonge Academici.

Als buitengewoon hoogleraar te Delft doceerde hij als eerste in dit vak het ontwerpen en fabriceren van zwakstroomapparaten. Zo was hij ook voorzitter van de Commissie Technisch Onderwijs in Nederland en Ere-lid van de Vereniging tot Bevordering van Technisch Vakonderwijs. Nijenrode heeft een paviljoen naar hem genoemd en zijn grote inspanning om samen met Prins Bernhard, Dr Plesman, Prof. Weyer, Prof. Bolkestein en Mr Klaasesz dit instituut van de grond te krijgen, kwam alweer voort uit zijn belangstelling voor alles wat jonge mensen kan helpen bij opleiding en loopbaan.

Ir Philips memoreert dan ook in de hoogste termen hoe groot de dank is, die zo vele Philips-mensen Roeterink verschuldigd zijn.

„De Ingenieur” wijdt ook uit over Roeterink als echtgenoot, vader en grootvader en vooral ook over de grote steun die nicht Toosje hem gedurende de dertig jaren van gestage achteruitgang van zijn gezichtsvermogen heeft gegeven. Zonder deze hulp had hij nooit de energie kunnen opbrengen om tot op hoge leeftijd zijn geest fris te houden en bezig te blijven met nieuwe en mooie dingen als „Sterk door Werk”. Onze stichting heeft het bewonderd en op hoge prijs gesteld dat nicht Toosje, ondanks haar groot verdriet, op 7 oktober onze familiedag heeft willen bijwonen.

IN MEMORIAM

C. S. Rombach-Mees

Mijn moeder Catharina Sara Rombach-Mees werd geboren op 13 oktober 1884 boven het kantoor van Mees en Zoonen op de Blaak waar haar vader R. A. Mees, haar moeder A. M. G. Pijnappel, haar zuster

Dora en haar broer Ru toen woonden.
 Nog in 1884 kochten haar ouders het zomerhuis Rozenlust in de Parklaan waarheen zij verhuisden.
 Op 26 augustus 1885 overleed haar vader.
 Toch heeft ze in Rozenlust een zonnige tijd gehad. Zij hield veel van haar moeder en had ook een heel goede verhouding met haar zuster en broer.
 Van haar jeugd op Rozenlust had ze altijd vrolijke verhalen. Die zelfde sfeer komt ook naar voren in herinneringen, die zij veel later opschreef ter toelichting van oude foto's.

Catharina Sara Rombach-Mees

Doordat haar grootvader Mees naast Rozenlust op Maaslust woonde met 5 kinderen van wie de jongste, Josine, 21 was toen mijn moeder geboren werd (zijn tweede vrouw overleed in 1890 en zijn zoon Wijnand huwde in 1887), lag het voor de hand dat mijn moeder veel van haar grootvader merkte en ze hield ook zeer van hem.

„Als ik 's morgens naar school ging, zag ik hem in de Parklaan voor Maaslust staan. Als de paardentram aankwam wenkte grootvader en dan kon hij instappen. Later werd uitgevonden dat er haltes moesten zijn; dan hoefde het paard niet zoals toen gebeurde iedere minuut weer aan te trekken”.

Ook vriendinnen en vrienden brachten gezelligheid op Rozenlust; Miel Havelaar, Loes Sauerbier, Han van der Pot en Zus Pennink en heel vroeg al mijn moeders neef Ru Siegenbeek van Heukelom en later mijn vader, Hans Warren en Han de Bie als vrienden van haar broer Ru.

Maar ook dieren en later ook planten droeg mijn moeder een warm hart toe. Wat hield ze van haar ezel, hoe was ze gesteld op de vogels in haar volière en op de papegaai, die als zij achter in de tuin aan het spelen waren enige tijd voordat mij grootmoeder op het fluitje voor etenstijd blies, dat feilloos kon imiteren en zo voor de nodige verwarring zorgde. Een stem van iemand imiteren schijnt mijn moeder ook als klein meisje goed gekund te hebben, op verzoek van haar zuster en broer gaf zij daarvan blijk.

Een geliefkoosde sport van haar was paardrijden maar ook tennissen en roeien.

Op 19-jarige leeftijd trouwde zij met mijn vader. Het

was een gelukkig huwelijk. Eerst woonden zij enige jaren in de Mathenesserlaan en daarna in Klein Rozenlust, Vijverlaan 19, (mijn moeder gedurende 68 jaar). Het was een heerlijk huis en een leuke tuin waar haar kinderen en ook haar kleinkinderen van genoten hebben, maar mijn ouders zeker niet het minst.

Mijn moeder droeg haar liefde voor dieren aan ons over en omdat de tuin zich daartoe ook leende hadden wij bokken en geiten, honden, konijnen, duiven, kippen, kanaries e.d. en schildpadden en een groot aquarium van $\pm 1,30 \times 0,50 \times 0,50$ m. dat afkomstig was uit Maaslust en van oom Niek was geweest. Op Maaslust hadden er meen ik 2 of 3 grote vissen in gezeten maar bij ons een menigte kleine vissen. Ik herinner me zeer goed dat eens onverwacht met het geluid van een grote waterval een ruit brak en het water ongeveer 5 cm hoog in de serre kwam te staan waarin de vissen zwommen, zij zijn allen gered.

Maar mijn moeder had ook heel veel belangstelling voor in het wild levende vogels en planten en zij bekeek planktondiertjes met een microscoop. Bij haar brieven trof ik aan een brief aan Prof. Hugo de Vries over een door mijn moeder gevonden afwijkende vorm van vingerhoedskruid en een brief van Dr Jac. P. Thijssen over het opfokken van jonge vogeltjes. Ook brieven van mijn vaders oom van de Sande Bakhuyzen aan mijn moeder met betrekking tot een door haar aan te schaffen sterrenkijker. Ze had ook een aardige verzameling gesteenten.

Wij hadden een gezellig gezin met 5 kinderen. Helaas overleed Fientje na een langdurig, telkens weerkerende ziekte in 1932 en kort daarop in 1934 plotseling mijn vader.

Hoewel de voorafgaande tijd voor mijn moeder soms haast te zwaar was geweest, heeft ze zich daarna kranig gehouden.

Haar 4 kinderen trouwden en haar 10 kleinkinderen en 2 achterkleinkinderen hebben zeker veel tot haar geluk bijgedragen.

Ook haar beide andere dochters overleden veel te vroeg. Dora in 1957 en Ans in 1966. Haar schoonzoon, man van Ans, in 1977.

De reactie van mijn moeder was om aan de kinderen van Ans en Dora zoveel mogelijk gezellige en goede herinneringen van haar moeders kant te vertellen en op een aardige wijze die herinneringen levendig te houden zonder sentimenteel te zijn.

Maar ook voor de andere kleinkinderen, voor haar kinderen en schoonkinderen en vele anderen is ze veel blijven betekenen.

Zij wist, verstandig en tactvol als zij was een centrale figuur te blijven voor ons allen, waardoor wij veel van elkaar bleven merken. Deze eigenschappen en haar uitgebreide belangstelling leidden telkens tot banden met vele mensen. Dat heeft tot gevolg gehad dat zij nooit vereenzaamd is. Ook heeft mijn moeder nadat zij 91 jaar in Rotterdam gewoond had en naar Gouda ging, waar mijn broer arts was, de vriendschappen die zij daar ondervond op prijs gesteld.

Het bleef tot het laatst toe gezellig een bezoek bij haar te brengen hetgeen ook door de kleinkinderen herhaaldelijk gedaan werd en het bleef gezellig haar op bezoek te hebben. Nog zeer kort voor haar dood genoot zij bij het zien van dia's over Venetië, waarheen zij 75 jaar geleden haar huwelijksreis maakte.

Zij overleed op 6 januari 1979 na een korte ongesteldheid, nadat zij in de nacht van 1 op 2 januari nog opgebeld had om een gelukkig nieuwjaar te wensen.

J. Rombach

IN MEMORIAM

Anna Hendrina Hannema-Mees

Anna Hendrina Mees, dochter van Mr Hendrik Nicolaas Mees (R 10-18) en Gertrude Pauline de Monchy, werd op 29 februari 1884 te Rotterdam geboren als eerste kind en kreeg daarna twee zusters. Zij overleed op 18 maart 1979, 18 dagen na haar 95ste verjaardag, te Wassenaar.

Anna Hendrina Hannema-Mees

De 12e september 1907 huwde zij te Rotterdam David van Weel geboren te Dirksland 26 november 1883 en overleden op 24 juli 1930 te Rheinfelden, Zwitserland.

De 21ste juli 1932 hertrouwde zij met de medicus Dr Leendert Sjoerd Hannema, o.m. geneesheer-directeur van het Roode Kruis Ziekenhuis te 's-Gravenhage. Hij overleed november 1962 te Wassenaar op 81-jarige leeftijd.

Uit haar eerste huwelijk werden twee zoons geboren, David (2 juni 1910) en Paul (20 aug. 1915).

Niettegenstaande de droefenis van het verlies van twee echtgenoten kan men zeggen, dat Anna Hendrina Mees een gezegend leven heeft gehad. Haar interesses waren zeer veelzijdig. Zij onderhield een heel nauw contact met haar moeder die reeds op 36-jarige leeftijd weduwe werd en met haar beide zusters, To (Catharina Lamberta) Dutilh-Mees en Bep (Elisabeth Johanna) Boon-Mees. Het heengaan van haar moeder en beide zusters heeft haar sterk beroerd. Voor haar beide zoons heeft zij tot haar heengaan een uiterst liefdevolle band geschapen mede door haar hulp en aandacht bij en voor hun opvoeding en hun verdere levens heeft ze steeds met grote belangstelling gevolgd. Deze liefde strekte zich verder intensief uit naar haar vijf kleinkinderen en elf achterkleinkinderen die zij allen zo graag bij zich zag en veelvuldig bezocht zowel in Nederland als in Engeland.

Tevens had zij een zeer wijde kring van vriendinnen die zich gedurende haar lange leven steeds uitbreidde, doch met als basis de vrienden en vriendinnen van haar jeugd. Zij heeft de laatsten allen ruimschoots overleefd. Een intensieve belangstelling heeft zij altijd getoond voor de firma R. Mees & Zoonen alsmede de evoluties daarvan. Zij zeide steeds zich een bankiersdochter te voelen en aldus te handelen. Haar vader was immers firmant, haar grootvader Marten Mees, haar overgrootvader Rudolf Adriaan en diens voorvaderen eveneens. Ze was volmaakt tevreden en gelukkig in Wassenaar en met het medisch beroep van haar tweede echtgenoot, maar toch bleef ze Rotterdam in haar hart dragen. Als ze met het Hofpleintreintje naar Rotterdam ging nam ze bij voorkeur de trein waarmee zo vele Wassenaarse Rotterdammers naar hun kantoren gingen. Dan genoot ze van het aanhoren van hun gesprekken over zaken van scheepvaart, assurantie en handel. Ze bleef niet alleen belangstelling houden voor R. Mees & Zoonen als bedrijf, maar ook voor het wel en wee van de firmanten en hun families. Ze was precies op de hoogte van huwelijken, geboorten enz. en als er eens iets ernstigs was van ziekte was zij doorgaans de eerste die met haar karakteristieke handschrift een brief schreef.

Ze volgde ook de nationale en internationale politiek met grote belangstelling en had hieromtrent een eigen en sterke opinie.

Het verlies van de vele familieleden, vrienden en vriendinnen heeft ze met moed en begrip gedragen. Daarbij behield ze haar eigen levensstijl die haar heeft gemaakt tot „une grande dame”.

D. van Weel

IN MEMORIAM

Petrus Focko Dorhout Mees

2-11-1909 — 12-6-1979, (G 11-13.)

Op bijna 70-jarige leeftijd overleed te De Steeg op 12 juni van het vorige jaar Piet Dorhout Mees, echtgenoot van Mohri Rita Reddingius. Hij was de jongste van de zes kinderen van Petrus Dorhout Mees en Berendina Johanna de Blocq van Scheltinga (G 10-14). Zijn drie broers gingen hem voor. Zijn zusters zijn Daniëla Dorhout Mees te Heemstede en Josina Margaretha van Kinschot-Dorhout Mees te Leiden. Piet koos de militaire loopbaan. Hij doorliep de Koninklijke Militaire Academie en werd in 1934 beëdigd als tweede luitenant der Cavalerie. Bij het uitbreken van de oorlog was hij eerste luitenant en in 1942 werd hij als krijgsgevangene geïnterneerd in Polen. Dat liep af in 1945 en in datzelfde jaar ging hij als vrijwilliger naar Engeland. Zijn bevordering tot ritmeester volgde spoedig. Na een functie bij het Directoraat van de Cavalerie te Den Haag en een studie aan de Hogere Krijgsschool diende hij als waarnemend chef staf van het Territoriaal Commando Noord-Sumatra. In 1949 terug naar Patria. 1950 naar de Generale Staf Inspectie Cavalerie te Den Haag en vervolgens enkele jaren bij het kabinet van de Generaal Hasselman.

In 1953 opdracht tot bundeling van de diverse cavalerieopleidingen tot één school. Vervolgens wordt hij geplaatst onder de generaal van den Wall Bake als plaatsvervangend chef-staf bij de nieuw gevormde Eerste Divisie 7 December. Allengs was hij in rang geklommen tot luitenant-kolonel en in 1954 volgde zijn benoeming tot Territoriaal Commandant Utrecht te Fort de Bilt.

Dezelfde functie oefende hij later uit in Gelderland in de rang van kolonel. Als Koninklijke Onderscheiding viel hem ten deel de benoeming tot Officier in de Orde van Oranje-Nassau met de Zwaarden. Piet verliet de Dienst met pensioen in 1971. Hij was in hart en nieren militair en men ziet dat het aantal functies die hij op verantwoordelijke posten heeft uitgeoefend aanzienlijk is.

Hij was opgewekt van aard en hij hield intens van de natuur, een enthousiast jager en golfspeler.

Mohri en hij waren trouwe bezoekers van onze familiedagen en we zullen Piet zeer missen om zijn markante verschijning en persoonlijkheid, en om zijn zeer bijzondere en amusante humor.

Er zijn twee kinderen: Focko Francois (1947) die werkzaam is in het reis- en transportwezen, en Annette Danielle (1948), getrouwd met Jhr Mr J. C. F. von Mühlen die een loopbaan volgt in de buitenlandse diplomatieke dienst.

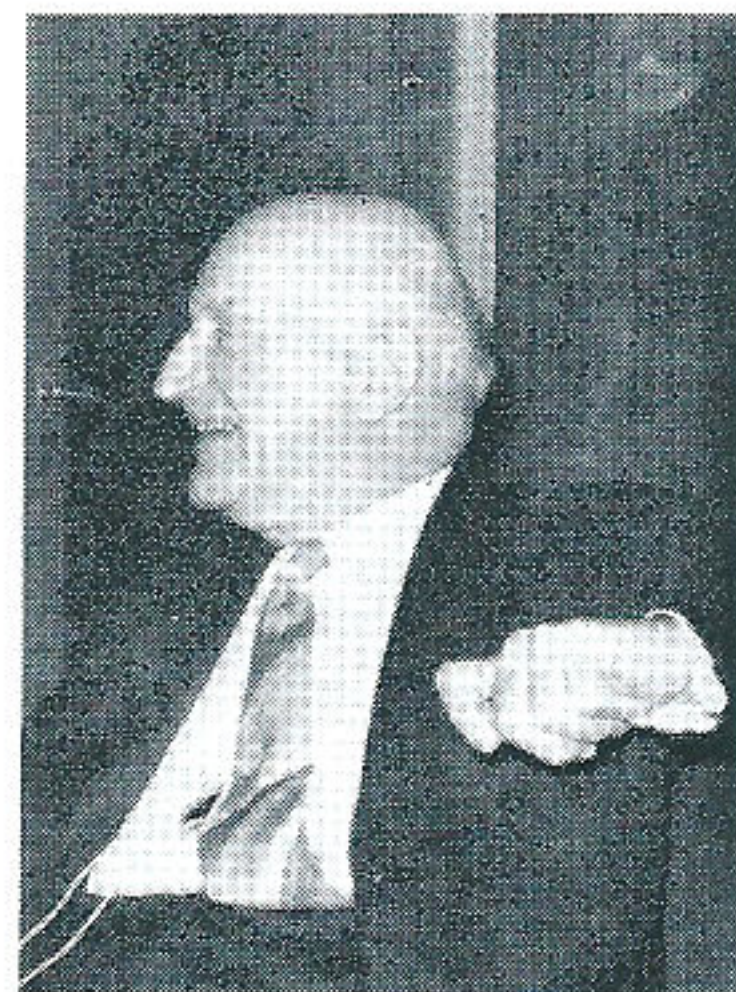
De teraardebestelling op 15 juni werd bijgewoond door een grote schare familieleden, vrienden en bekenden. In voortreffelijke bewoordingen memoreerde Focko aan de groeve hoeveel Piet voor Mohri, Danielle

en hemzelf betekend heeft en hij dankte allen die de moeite hadden willen nemen zijn Vader bij diens laatste gang te begeleiden.

Ds Anneke Dorhout Mees, voorgangster van de Nederlandse Protestantenvond Velp/Dieren, besloot de plichtigheid met een kort woord en gebed.

P. F. Dorhout Mees

M. J. Mees

IN MEMORIAM

Martinus Jacobus Mees

(G 11-21) 12-4-1896 — 18-9-1979

Op 18 september 1979 overleed in het R.K. Ziekenhuis te Groningen Martinus Jacobus Mees, geboren te Groningen op 12 april 1896 als zoon van Nanno Mees en Maria Catharina Krings (G 10-23), echtgenoot van Amalia Grietje Hommes met wie hij in 1922 te Groningen in het huwelijk trad.

Uit dit huwelijk werden twee kinderen geboren, Nanno Poppo in 1923 en Clara Maria in 1926.

Koos Mees werd reeds tijdens zijn schooljaren aan de Rijks H.B.S. te Groningen wegens ziekte van zijn vader, op achttienjarige leeftijd geroepen tot de leiding van het bouwmaterialenbedrijf, de familiefirma M. Mees, te Groningen.

Via twee wereldoorlogen en de daartussen gelegen recessietijd is onder zijn bezielende leiding het bedrijf uitgegroeid tot een aan de beurs genoteerde onderneming, gestoeld op een brede basis van activiteiten in deze branche. Nadat hij aanvankelijk zijn sporen verdiend had in de baksteenfabricage, is hij het vooral geweest, die de nieuwe techniek van transportbeton heeft geëntameerd en in geordende banen geleid. Ook zijn buitenlandse contacten zijn niet vreemd geweest aan de bedrijfsontwikkeling.

Naast zijn dagelijks werk bekleedde hij vele functies in organisaties van de bedrijfstak hetgeen o.a. resulteerde in het erelidmaatschap van de overkoepelende organisatie H.I.B.I.N., Vereniging van Handelaren in Bouwmaterialen in Nederland. In 1965 bestond deze vereniging 60 jaar en bij deze viering werd Koos Mees onderscheiden met haar gouden medaille.

Naast zijn werk stond hij ook op sportgebied zijn

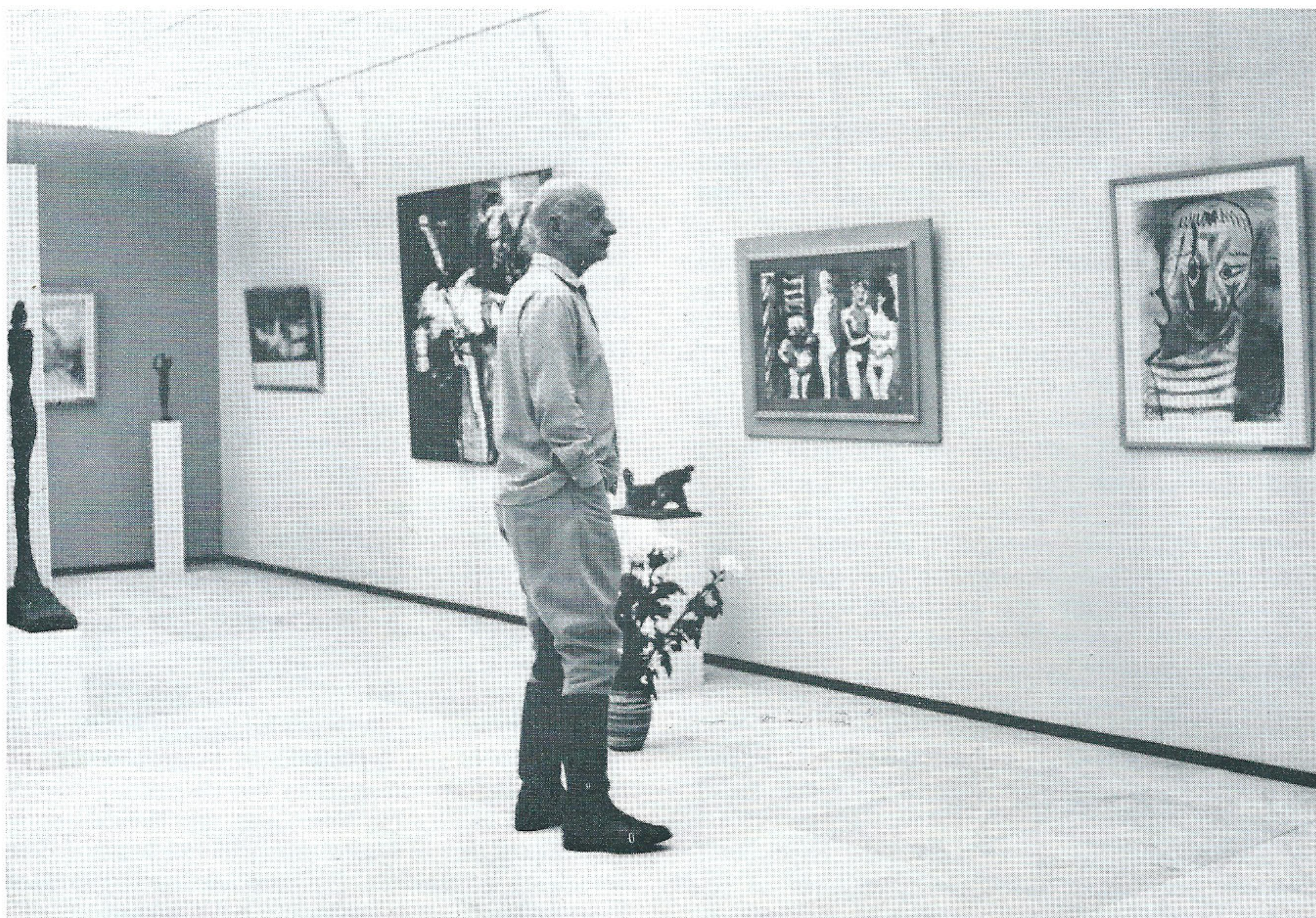
mannetje: tennis, roeien en paardrijden waren zijn favoriete takken van sport die hij intensief bedreef tot in 1945 de artsen het hem verboden. Met des te meer energie wierp hij zich toen op zijn werk waarbij evenwel zijn belangstelling voor de sport bleef en stimulerend werkte op zijn nazaten. Het is niet verwonderlijk dat in zijn overlijdensbericht werd vermeld „Zijn leven was werken”.

De pers in het Noorden heeft in januari 1965 veel aandacht besteed aan Mees' gouden jubileum en uit-treden uit de directie bij de N.V. Bouwmaterialen-handel v/h firma M. Mees. Hij bleef echter als lid van de raad van commissarissen aan de vennootschap verbonden. Het Nieuwsblad van het Noorden ver-meldt op 15 januari 1965 dat toen Koos Mees in 1915 op kantoor moest komen, er 15 personeelsleden werkten in de tufsteenmalerij en de twee kalkovens. Een reiziger bracht te voet de waren aan de man en de directeur Koos Mees zelf, trok met een stapeltje stenen op zijn bagagedrager op de fiets door Gronin-gen en Drenthe. Tot de tweede wereldoorlog bleef ondanks Mees' krachtige leiding, de zaak van beperkte omvang, maar na 1945 kreeg Mees zijn kans om zijn grote ondernemerskwaliteiten in even grote daden om te zetten.

Nieuwe bedrijfsafdelingen ontstonden in Oldenburg (Dld.), Groningen, Winsum, Zwolle en Emmen. De

kapitaalbasis werd versterkt door een emissie van aan-delen die al spoedig aan de effectenbeurs in de officiële notering kwamen. In alle opzichten ging men met de tijd mee, zo ook met de verslaglegging aan aandeel-houders. Terstond na de opname in de notering dong men mee naar de Henri Sijthoffprijs voor het beste jaarverslag en de eerste de beste keer kreeg „Mees-Bouw” de prijs, samen met Indola en niemand meer of minder dan Philips. Het persbericht releveert met lof hoe het jaarverslag van deze oude Groningse firma uitmunt door overzichtelijke rangschikking der gegevens, de duidelijke statistieken en de fraaie typo-grafische verzorging.

Bij zijn aftreden als directeur werd Koos Mees opge-volgd door zijn schoonzoon Ir H. W. G. Hoogwater, sedert 1955 aan het bedrijf verbonden o.m. als man-ager van de vestiging Emmen. De directie bestond nu uit drie man, Mr J. Veenland, Ir Nanno Poppo Mees en Ir H. W. G. Hoogwater. Evenals bij zo vele andere middelgrote ondernemingen begon zich tengevolge van de inflatie en de hoge belastingen de noodzaak van samengaan met anderen steeds meer op te dringen. Het gevolg was dat E.N.C.I. ca 1968 een groot belang verkreeg in het aandelenkapitaal. Na enkele verdere veranderingen kwam het gehele aandelenkapitaal in andere vaste handen, de beursnotering verdween en het familiekarakter ging verloren, een lot dat mutatis

Drs August Mari Mees

mutandis na 255 jaar de firma R. Mees & Zoonen ook onderging.

Over het succesrijke en gelukkige leven van het echtpaar Mees-Hommes viel in 1976 een zware schaduw toen Nanno Poppo op 52-jarige leeftijd werd weggenomen. Sedert 1958 was hij lid van de directie en hij was een in alle opzichten voor zijn taak in het groot geworden bedrijf opgewassen en een waardig opvolger in de familietraditie, vijfde generatie! (Zie voor Nanno: kroniek 26, juni 1977).

Het jaar 1792 werd vanouds aangenomen als een soort van oprichtingsjaar, en in 1942 vierde men het 150-jarig bestaan. Een fraai blauw herinneringsbord beeldt de diverse stadia van het bedrijf uit. De voorletter M. van firma M. Mees is van Koos' grootvader Martinus, 1827-1891 (G 9-13), die kennelijk zijn eigen naam aan het bedrijf gaf dat reeds geweest was van zijn vader Jacobus (G 8-6) en grootvader Hitzerus Phoebus (G 7-2).

De nabestaanden van Martinus Jacobus Mees zijn zijn echtgenote A. G. Mees-Hommes, Nanno's vrouw Lydia Mees- Felix met haar kinderen Ing. Martinus (27), Erik Nanno (25) en Annemiek (23), officieel Anna Maria Fenna. Voorts Clara Maria en haar echtgenoot Ir H. W. G. Hoogwater (thans Hoofdingenieur-Directeur bij het Ministerie van Volkshuisvesting en Ruimtelijke Ordening) met hun dochter Marjan die te Seremban in Maleisië woont met haar man, de officier van justitie Suryadi Halim Omar en hun éénjarig zoontje, en de rij wordt gesloten door hun zoon Jan Hoogwater (24), student te Delft.

Clara en Henk Hoogwater-Mees

IN MEMORIAM

Drs August Mari Mees

(G 11-22) 24-10-1897 — 2-7-1979

August Mees was de derde van de vier kinderen van Nanno en Maria Catharina Mees-Krings (G 10-23). Allen werden te Groningen geboren: Bernardina Catharina Paul-Mees, Martinus Jacobus (die eveneens vorig jaar overleed), August en Catharina de Bloeme-Mees, die in 1963 overleed.

Vader Nanno was firmant in de bekende firma Mees Bouwmaterialen en de oudste zoon volgde hem daarin op. August wilde echter chemicus worden en daartoe ging hij in Delft studeren. Kort daarop kreeg hij een ernstige pleuritis en na een verblijf in Noordwijk tot herstel van krachten werd besloten de studie voort te zetten in Groningen onder het wakend oog van ouders en arts. Hij voltooide de studie in Groningen met het doctoraal examen scheikunde.

Met een ijzeren wil en Spartaanse zelfdiscipline wist hij zich fysiek sterk te maken en tot op hoge leeftijd bleef hij paard rijden, bergklimmen, zwemmen in zee tot diep in de herfst, en skieën.

Na een kort intermezzo als leraar aan een middelbare school trad hij in 1924 in dienst bij de „Koninklijke Lak- en Japanlakfabrieken G. W. Sikkens & Co.” te Groningen, toen nog een kleinere ambachtelijke industrie waarin de bekende Groningse familie Penaat een groot belang had.

Al spoedig werd August in de directie opgenomen en in 1926 trouwde hij met Wilhelmine Berendine Penaat, dochter van de firmant Willem Albert Penaat, en Frederika Jantina Mees van de Groningse bierbrouwersfamilie. Als verf- en lakfabrikant ontwikkelde August zich tot een van de outstanding ondernemers van Nederland van kort vóór en lang ná de oorlog. In de jaren dertig durfde Sikkens het aan om onder August's leiding het gehele bedrijf lock stock and barrel over te plaatsen naar Sassenheim (1939) waar volop ruimte was voor uitbreiding. Nu was de dynamische August in zijn element en de benutting van die verkregen ruimte nam hij met grote voortvarendheid ter hand, natuurlijk pas na de oorlog.

Sikkens groeide toen uit tot een van Nederland's belangrijke chemische industrieën. De export werd onder handen genomen, allerlei nieuwe verf- en laksoorten werden ontwikkeld, andere bedrijven overgenomen, de aandelen kwamen in de officiële beursnotering en bij wijze van ondernemingsraad avant la lettre vormde August een „verbindingsraad”, een sociale- en een personeelsafdeling.

Ir A. van Driel looft in de extra (in memoriam) editie van „In + Uitspraak” van 9 juli 1979 August's sterke persoonlijkheid als ondernemer met zijn scherpe kijk op de toekomst en met de durf om daarop gebaseerde grote beslissingen te nemen. In 1963 trad hij uit de directie om gedelegeerd commissaris te blijven tot 1969. In dat „in memoriam” wordt ook aandacht gevestigd op August's sociaal gevoel en zijn belangstelling voor de mensen om zich heen, en hoe hij het personeel en nog vele anderen daarbuiten hielp met onderduiken en met voedsel uit de transporten die hij vanuit het Noorden naar Sassenheim wist te krijgen. Zijn belangstelling hield echter geenszins op bij zijn onderneming. August had grote belangstelling voor moderne kunst waarvan hij allengs een belangrijke schilderijencollectie opbouwde die hij onderbracht in het atelier van de overleden beeldhouwer Wenckebach in Noordwijkerhout. Vele kunstenaars werden door August gesteund en in 1959 stichtte hij de „Sikkens Prijs”. Ir van Driel besluit zijn artikel met de woorden: „Velen zullen hem met dankbaarheid gedenken”.

Naast zijn grote liefde voor de natuur las August ook veel en deze liefde ging in hoofdzaak uit naar de Franse letteren. Ook interesseerde hij zich voor filosofie, vooral Spinoza sprak hem aan en in dit verband volbracht hij een schitterend stukje stuntwerk onder Duitse bezetting. De Duitsers zaten al heel gauw in 1940 achter allerlei in hun ogen gevaarlijke genootschappen aan, zo ook achter de Vrijmetselarij. Nu hadden ze verdenking gekregen tegen het Spinozahuis

in Den Haag als herbergende een Vrijmetselaarsloge. Alles werd geroofd, het huis werd geliquideerd. Bij die acties is tevoorschijn gekomen de band van het Haagse Spinozahuis met het kleine Spinozahuisje in Rijnsburg. Nu zou je denken dat ze daarop zo gebeten waren omdat Spinoza een Jood was, maar het ging om de Vrijmetselaars! Nu was dus Rijnsburg aan de beurt, de inboedel, bibliotheek, verzameling enz. allemaal geroofd, maar mirabile dictu bleef het huisje staan en mocht verkocht worden door een aangewezen make-laar. Terstond vormde zich een syndicaatje van Spinozisten met o.m. de bekende Rotterdamse advocaat Mr J. Coert. Het leek heel best, maar er schijnen toch onderlinge strubbelingen over de prijs te zijn gerezen, men wilde het namelijk gezamenlijk kopen om het later terug te geven. Het schoot dus niet op en tot aller stomme verbazing bleek opeens dat een Wasse-naarse verffabrikant het gekocht had voor „huisvesting van Sikkens personeel!” August liet het beheerdersechtpaar rustig wonen op voorwaarde dat het twee mensen in huis nam en daartoe liet hij een onderduikkamertje inrichten waarin van 23 april 1943 tot de bevrijding de Joodse moeder en dochter de Vries zich buiten de Duitse moordhanden hebben weten te houden. Na de bevrijding schonk August het huis aan de Vereniging Het Spinozahuis en alsof dat nog niet genoeg was, liet hij Wenckebach een borstbeeld maken van Spinoza dat in de tuin bij het huis staat opgesteld. Tot slot van alle vreugde die er, zoals hieruit blijkt, in die pikzwarte jaren toch ook nog wel eens kon zijn, werd de geroofde verzameling, op een paar portretten na, ergens in een Duitse zoutmijn intact teruggevonden.

Geen wonder dat August erelid werd van de Vereniging en dat hij mede voor het redden van dit kostelijk cultuurmonumentje onderscheiden werd met het Officierskruis in de Orde van Oranje Nassau.

IN MEMORIAM

T. M. Louwen

Op 28 januari j.l. overleed te Apeldoorn op 87-jarige leeftijd Teunis Marinus Louwen. Deze naam zal de jongeren onder ons niet zo veel meer zeggen, de ouderen daarentegen des te meer. Hij kwam in 1915 in dienst bij R. Mees & Zoonen te Rotterdam, was bekwaam, vlijtig en hij ontwikkelde zich tot een van die krachten die onmisbaar zijn in elk groot kantoor en zeker in een bank, nl. tot expert op het gebied van papier, formulieren, drukken, zetten, stencillen, fotocopiëren, materialen-inkoop, kortom, hij werd allengs chef van de afdeling „magazijn”.

Hij kon snel werken, was zeer gedecideerd en kritisch, en er ging onmiskenbaar een soort van natuurlijk gezag van hem uit. In zijn functie had hij met alle afdelingen te maken, en dus ook met de firmanten. Deze laatsten

hadden traditioneel veel functies op sociaal, cultureel kerkelijk en andere terrein en die functies, die eenvoudig behoorden tot de positie die zij in de stad als firmanten van R. Mees & Zoonen innamen, konden zij niet uitoefenen als zij niet tot hun beschikking hadden de diensten van het „apparaat” en naast de hulp die de boekhouding hun moest leveren voor hun vele penningmeesterschappen, was de afdeling „magazijn” al gauw de belangrijkste.

In 1925 kwam de genealogie Polvliet tot een tweede uitgave en wijlen Jacob Mees die dat enorme werk met zijn neef wijlen Mr W. C. Mees ging doen, had daarvoor natuurlijk geen tijd. „Louwen” werd nu ingewijd en deze had waarlijk niet veel tijd nodig om dat peuterwerk aan te leren, en hoe!

Hij leerde alles van de familie en hij kon met zijn nauwkeurige geest witheet worden als de naam Jordens met een I geschreven werd of Hitzerus als Hetzerus. Meer en meer ging op hem rusten en toen Mr W. C. Mees met ondergetekende in 1936 onze stichting oprichtte, sprak het volstrekt vanzelf dat de heer Louwen in de afdeling „magazijn” van R. Mees & Zoonen al het technische werk te doen kreeg en tot administrateur werd benoemd. Dankzij zijn precisie en wakend oog heeft hij niet alleen de nieuwe stichting op gang gebracht met de kroniek, het archief, contributiewerving, correspondentie met het Nederlands Patriciaat, Gemeente-Archief, Burgerlijke Stand in vele gemeenten enz. enz., maar ook soms met zachte en soms minder zachte drang de „heren Mees” op hun plichten gewezen ten aanzien van de stichting die ze zelf hadden uitgedacht. En direct na zijn pensionering in 1958, na 43 dienstjaren, is hij begonnen met een derde uitgave van de genealogie met verwerking van de gehele genealogische achterstand sedert 1925. Hier-voor voerde hij een nieuw losbladig systeem in, dat we nog steeds gebruiken en dat makkelijker hanteerbaar is om bij te houden, dan een afgerond en ingebonden boekdeel. Onze stichting heeft eindeloos veel aan de heer Louwen te danken en hij was op familiedagen een graag geziene gast. Hij ging vrijelijk zijn gang en hij zag er ook nooit tegenop familieleden op te bellen om te vragen of ze soms nog eens een keertje hun contributie zouden voldoen en men vond het nog leuk ook.

Er is er zelfs een, die met zijn betaling wachtte tot Louwen belde want dat vond hij zo veel gezelliger, dan die papieren aanmaningen van tegenwoordig. Als een statutenwijziging klaar was voor de notaris werd Louwen met volmacht en al afgevaardigd voor het passeren van de acte.

Toen het in 1970 verjongde bestuur aan het werk ging heeft het nog jaren moeten steunen op Louwen's kennis en ervaring en als er eens schuchter iets wat anders werd aangepakt dan voorheen, moest je wel van goede huize komen om Louwen's meestal zeer gefundeerde bedenkingen lichtvaardig naast je neer te leggen. Eigenlijk heeft het bestuur zich tot nu toe best gelukkig gevoeld met het voortzetten van Louwen's

werk volgens Louwen's methode en namens de gehele stichting wil het bestuur dan ook op deze plaats met grote dankbaarheid en genegenheid het vele gedenken dat de overledene voor de familie heeft verricht.

Ph. A. J. Mees

Sara Anna Barbara Mees en het fonds van der Dussen van Beeftingh

Sara was het enige kind van Gregorius Mees en Aletta de Mirell (R 7-2) resp. 1756-1840 en 1759-1833. Ze trouwden te Rotterdam in 1796, resp. 40 en 37 jaar oud. Sara werd geboren te Rotterdam 27 december 1797 en ze overleed te Rotterdam op 31 december

„Walenburg” ten tijde van Sara en Pieter van der Dussen van Beeftingh-Mees

1880. Ze trouwde op 4 september 1818 met Pieter van der Dussen van Beeftingh, geb. en overleden te Rotterdam in 1794 en 1875. Hij werd bij zijn vader en broer suikerraffinadeur nadat hij eers een poos gevolontaird had bij zijn schoonvader Gregorius Mees, in diens carottenfirma Mees & Moll, zie hierover kroniek 27. Pieter's ouders waren Aernout van Beeftingh en Jacoba Maria Boon. Haar broer was firmant en de firma heette dan ook Van Beeftingh & Boon. Pieter is de enige Van Beeftingh die de naam Van der Dussen aan de zijne toevoegde. Vader Aernout overleed in 1831 en broer Jozua reeds in 1835 en uit hun beider nalatenschappen nam Pieter de suikerraffinaderij aan Groenendaal/Hoogstraat/Jaap Kwakensteeg over, benevens een aantal daarbij behorende grote en kleine pakhuizen. De raffinaderij zal niet langer dan twee generaties van de Van Beeftingh's zijn geweest, maar ze was daar al sedert 1728 gevestigd in wat daarvoor de Brouwerij d'Orangeboom was geweest. Pieter heeft er veel aan gedaan, hij combineerde allerlei kleine pandjes tot een handzamer geheel. Toch stroomde kennelijk Pieter niet het rechte Rotterdamse koopmansbloed door de aderen, misschien kon hij het ook niet

bolwerken tegen de stuwkracht van de Van Oordts met hun gespreide suiker- en stroopbelangen. Hoe dan ook, in 1841 verkoopt hij de raffinaderij en alles drum und dran aan de Van Oordts. Jammer, want het had zijn oom Boon bepaald niet aan gezonde ondernemerslust ontbroken. Reeds vroeg in de eeuw heeft deze namelijk een reis ondernomen naar de toen nog jonge Verenigde Staten om de hand te leggen op bijna niets kostende ahorn alias esdoorn alias maple bossen om zijn grondstof, het suikerhoudende sap van deze boom, veilig te stellen tegenover de veel te hoog gehouden monopolieprijzen van suikerriet. Suikerbieten waren er toen nog nauwelijks. Boon heeft uitstekende bossen kunnen kopen, maar hij heeft het met de afvoergoten en andere technische voorzieningen niet kunnen klaren. Evenals zo vele andere koop- en ondernemingslustige Europeanen al of niet uit speculatie-drift, werd ook hij wellicht opgelicht door handige makelaars en praatjesverkopers.

Boon's oogmerk was gelukkig heel wat gezonder en zakelijker dan hetgeen vele Amsterdammers uit speculatiezucht en get-rich-quick-verlangen erop na hielden. Boon kwam gedesillusioneerd terug en deed zijn helft van de firma over aan Aernout.

Even een tussendoortje over de verdere lotgevallen van de fabriek aan de Groenendaal: het fabricagebedrijf van de van Oordts deed het allengs ook niet meer zo als voorheen en in de jaren 1860 verkochten zij het gehele complex, een van de grootste van het Rotterdam van toen, aan de firma Dobbmann, tabak. Vele oudere Rotterdammers herinneren zich die fabriek aan de Groenendaal. Dobbmann had er in de loop des tijds een modern complex van gemaakt met betonskelet. Dit ging op 14 mei in vlammen op, maar de eigenaren waaronder de thans 81-jarige heer L. A. A. van der Heijden, lieten zich door de Duitse bommen niet van de wijs brengen.

Reeds op 25 juli 1940 had de directie haar plannen rond en kocht Van der Heijden de grond voor een totaal nieuwe fabriek in Waddinxveen, natuurlijk nog weer veel moderner dan die aan de Groenendaal.

De lotgevallen van de firma's van Oordt staan duidelijk beschreven in hun boekje „Suiker” van de hand van Mr G. H. L. van Oordt.

Pieter van der Dussen van Beeftingh ging nu van de verkoopopbrengst huizen kopen aan de toen sterk in opkomst en belangstelling verkerende Schiekade. Hij kocht er de nummers 13, 15, 17, 19 en 21, en waarschijnlijk ook de aan de noordkant van de Walenburgerweg gelegen buitenplaats „Walenburg”. Vermogende Rotterdammers kochten graag een tweede huis aan de landelijke Schie. Er waren daar prachtige tuinen met veel groen en theekoepels net als de Amsterdammers aan de Vecht, maar de Rotterdammers bleven toch maar liever een beetje dichterbij hun kantoren. Het was daar wat je noemt „deftig wonen” en dat bleef het er tot 1930 toe. Dat de diepe tuinen grensden aan de houtwerf van Abr. van Stolk & Zoonen, mocht niet hinderen. Levendig herinnert

„Walenburg” werd later verbouwd en „Oud Walenburg” genoemd, huidige toestand

schrijver dezes zich de tuinfeestjes die de familie Mees-Berg gaf voor de vrienden en vriendinnen van haar dochters. Naarmate de feestvreugde steeg, steeg ook de baldadige overmoed van het jonge manvolk om met meisjes à la suite de werf op te gaan. Tegen deze voornemens tekenden Vader Willem en Moeder Dina dan wel ernstig protest aan, maar ze waren lang niet in alle gevallen bij machte dergelijke uitbraken te verwijderen.

De panden 13 tot en met 21 die ik aantrof in de memorie van successie van Pieter van der Dussen van Beeftingh waren toen, of worden later, bewoond door de families Rochussen (de schilder), broer Nicolaas Marinus van Beeftingh, Taudin Chabot, A. van Stolk Gzn en de graanhandelaar Van Reede. Op de Schie woonde ook Francois Mees (R 10-3) 1850-1929, getrouwd met Anna Joanna van der Hoop. In 1930 werd alles onteigend voor de verdere uitbreiding van Rotterdam. Toen was de aardigheid er al zowat af en de bewoners/eigenaren moesten een goed heenkomen zoeken. Het hele bedrijf van Van Stolk & Zoonen ging de kant van Overschie op. Na 1940 was het helemaal mis, want toen werd de Schie gedempt met het puin van de binnenstad. Niet Dina met haar 95 jaren en glashelder geheugen kan nog zo smakelijk vertellen van de groentenbootjes op de Schie, van de houtboten die voor haar deur kwamen lossen voor Van

Stolk, van de paardentram, van de tolbaas en van de zwemwedstrijden in de Schie op Koninginnedag.

Sara van der Dussen van Beeftingh-Mees maakte haar testament voor notaris Burger op 24 april 1874. Van wat er zou overblijven na de legaten (er waren geen kinderen) benoemde zij als erfgenamen voor tweederden de zeven kinderen van haar zwager en schoonzuster A. A. Pit-Johanna Adriana van Beeftingh en voor één derde haar neven Rudolf en Jan Mees, broers, die toen firmanten waren van R. Mees & Zoonen, vermogend waren en ruime inkomens uit de firma hadden. Hier nu moet de oorsprong liggen van ons Fonds van der Dussen van Beeftingh. Het is, hoewel alle gegevens waarschijnlijk zijn verbrand in het bankgebouw van R. Mees & Zoonen, altijd bekend geweest dat Sara „enig geld” had gegeven aan die twee neven voor een fonds ter ondersteuning van eventueel in moeilijkheden verkerende leden van de familie Mees met voorkeur voor haar tak. Een stichtingsacte of statuten hebben we nooit kunnen vinden, wel enkele richtlijnen en wat punten die wijlen Mr Rudolf Mees met de hem eigen nauwkeurigheid na de brand heeft opgeschreven.

Deze toestand vonden Peter en ik slordig en in 1974 hebben we voor notaris Kok, van het kantoor Nauta, het fonds keurig in het passende juridische jasje van een stichting gegoten met bestuur en al, en alles staat nu op een rijtje.

Sara erfde Pieter's vermogen in 1875, dat was ca f 200.000,— en haar eigen nalatenschap in 1880 bedroeg f 354.000,— zodat haar privé-vermogen in 1875 f 154.000,— geweest moet zijn. Om nu het erfdeel van de broers Rudolf en Jan Mees te berekenen, daar gaat het ons tenslotte om, moeten eerst van Sara's f 354.000,— ca f 124.000,— aan legaten af. Dan blijft er f 230.000,— over en daarvan kregen de broers één derde of ca f 77.000,—. Daarmee zou dus ons fonds gestart kunnen zijn, maar het laat zich niet bewijzen. Het is ook best denkbaar dat zij met die erfstelling nog andere ondersteuningsoogmerken gehad heeft.

Van stichtingsacte gesproken: het antieke spreekwoord dat zelfs Homerus wel eens in slaap valt kwam mij in de gedachten toen ik in het Hulpdepôt van het Algemeen Rijksarchief zat te snuffelen in de memories van successie. Wie schets mijn verbazing toen ik daar als bijlage aantrof een keurige acte van schenking van f 22.000,— door Rudolf Mees, in 1898, een jaar voor zijn overlijden, aan een met dat geld op te richten Fonds van der Dussen van Beeftingh! Zo'n slaapje overkomt dus niet slechts Homerus, maar zelfs ook een notariskantoor welks archieven in de Meidagen niet verbrand zijn. Verdere cijfers over het Fonds zijn nog niet aangetroffen. Evenmin kunnen we nagaan hoe het fonds sedert 1880 gereild en gezeild heeft. Thans is het f 150.000,— groot (of liever klein) maar het is tenminste iets en het functioneert.

Dat is tenslotte waar het ons om gaat. Het geslacht van Beeftingh is uitgestorven nadat zowel Pieter als

zijn broer Nicolaas Marinus kinderloos zijn overleden. Nicolaas was getrouwd met de weduwe van zijn broer Jozua, Francina Messchert.

Dat hulpdepôt van het Algemeen Rijksarchief is in Schaarsbergen, vlak bij mij in de buurt. Als je er voor het eerst komt geloof je je ogen niet. Het zit in een kolossale Duitse bunker, drie verdiepingen hoog, waarin naar mij verteld werd, het gehele zenuwcentrum van de Duitse verdediging van Noordkaap tot Gibraltar gehuisvest was. Het is daar binnen nu niet bepaald gezellig toeven, maar er is een goedig studiezaaltje waar altijd snuffelaars zitten te studeren en je wordt er buitengewoon vriendelijk en voorkomend geholpen.

Men krijgt de indruk, dat Sara en Pieter beste mensen geweest moeten zijn. Er waren legaten aan particulieren en ook bijv. bedragen van f 500,— tot f 5.000,— aan instellingen als Nederlands Mettray, Minvermogene Ooglijders, Werkinrichting voor Blinden, de Diaconie van de Hervormde Kerk, e.a. Van een renteloze lening aan de Inrichting voor Doofstommen Onderwijs, oorspronkelijk groot f 8.000,—, stond bij Pieter's overlijden nog f 6.400,— uit.

NASCHRIFT

Reeds in de tweede helft van de achttiende eeuw bezat de familie van Stolk vele eigendommen aan beide zijden van de Schie. In het boeiende boekje dat de bekende Rotterdamse architect J. Verheul Dzn in 1933 schreef „De Rotterdamsche Schie 1340-1940 en de voormalige bebouwing aan de Schiekaden”, in 1970 heruitgegeven door het Arnhemseboekantiquariaat Gijsbers & van Loon met aanvullingen van Leen Molendijk, komt op bladzijde 58 een voor onze familie interessant gegeven om de hoek kijken. Verheul vermeldt, dat op 23 juli 1783 Cornelis Knollenburg verkoopt aan David van Stolk „een thuyne met steene woonhuys en coepel of thuynhuys, mitsgaders stalling en erve Oostzijde Schiekade belend ten N. de erven David van Stolk, ten Z. de weduwe Gregorius Mees”. Volgens onze genealogie moeten we hier te doen hebben met Johanna Mees-van den Bergh, geboren 1701, de tweede vrouw van Gregorius Mees, 1697-1763, (R 5-1), de eerste Mees die firmant werd in de firma Cordelois & de Vrijer. Dat was in 1720, het jaartal, dat later onveranderlijk werd aangemerkt en allengs ook opgevat, als het oprichtingsjaar van R. Mees & Zoonen. Dit gaat dan alleen op voor de bankiers-traditie binnen de Rotterdamse tak van onze familie. Wat echter de firma zelf betreft, deze is tot ca 1680 terug te vinden zodat zij, toen Gregorius Mees in 1720 als firmant werd opgenomen, reeds veertig jaar bestond als kassiers en makelaars in wissels, edele metalen en assurantiën.

Gregorius was eerst getrouwd met Cornelia de Sterke, die zeer jong stierf. Johanna van den Bergh overleefde hem 22 jaar, Ze werd 84 en ze heeft kennelijk haar oude dag in comfortabele omstandigheden aan de landelijke en mooie Schie mogen doorbrengen.

Uit het oeuvre van Rudi Jacobs-Mees

ONTWAKEN

Verdroomde ochtendnevels
houden mijn ziel beschermd
in zee van grijs gevangen
ze is nog niet bestand tegen het dagend licht

Laat af nog, laat mij toeven
niet wezenlijk ontwaken
verzaken aan de plicht
die dwingend op mij wacht

De orde in 't bestel
wordt door geen klacht verstoord
het helle licht breekt door
en duidt de nieuwe dag

Straks gaat de sterke straling
over in schemering
de schemering in nacht

en het mystieke duister
bereidt de stille luister
van zilvr'en sluiers voor.

WRAKHOUT

Het losgeslagen wrakhout
wordt doelloos meegesleurd
besmeurd en voos tot in de kern
een zinloos, zielloos vod

Ik zou gelijk
het wrakhout zijn
zo ik niet wist Uw naam
Uw tegenwoordigheid.

SPEL EN WERKELIJKHEID

Vreugde is een bonte vlinder
die licht en luchtig neergestreken
bewonderd wordt en ingedronken
een speels moment
een gretig ogenblik
en uit is weer het schoon, verkwikkend spel
omhooggestegen, uit het zicht
gewichtloos opgelost.

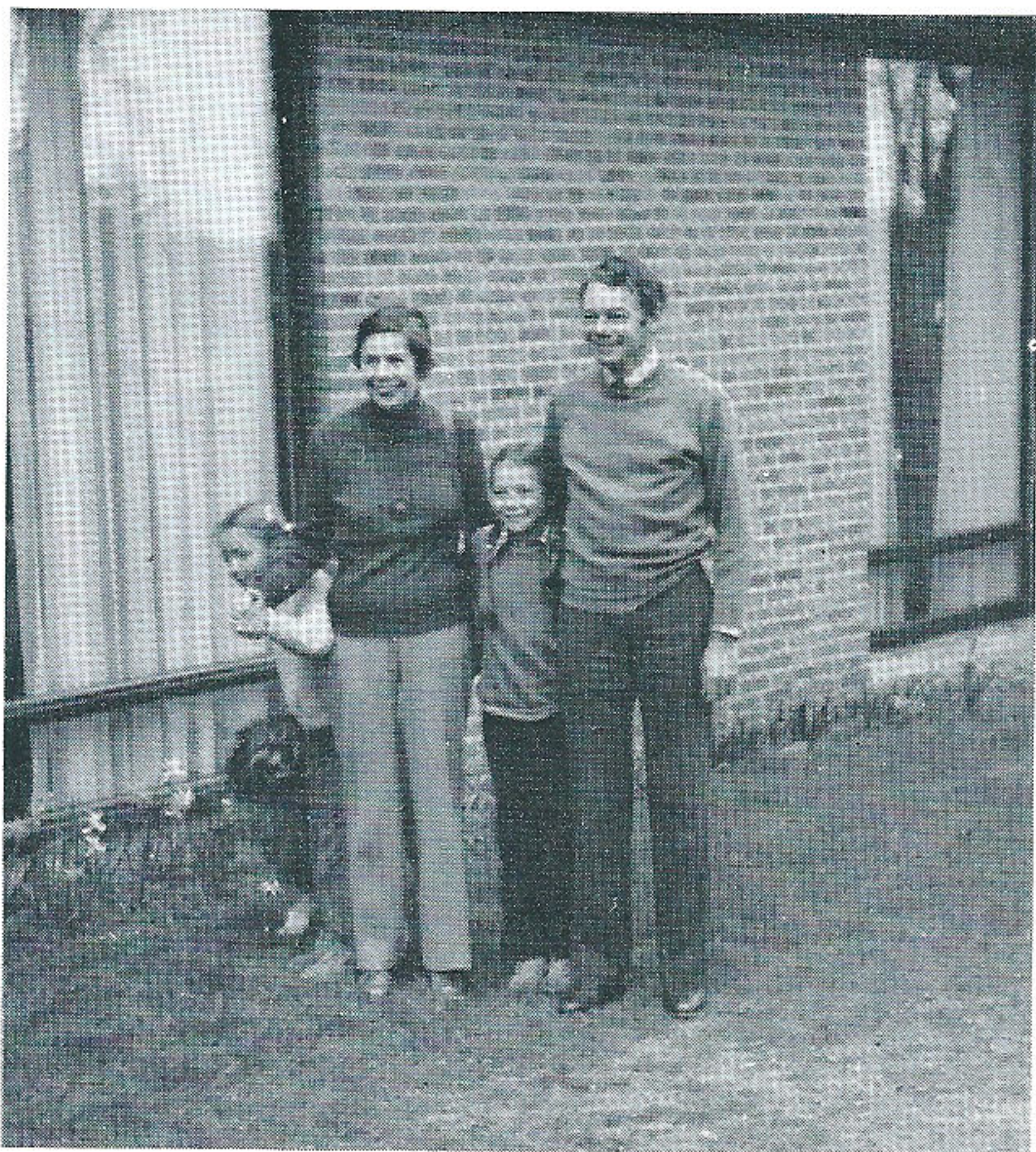
Verdriet is een grijze vogel
die vleugellam om aandacht vraagt
klaagt om het aardgebonden zijn
geen vlucht te kunnen nemen en verdwijnen
die kwijnend, hopeloos
zich vastklampt aan je hart
nooit wijkt, een vaste metgezel
geen spel, maar werk'lijkheid.

MUZE

Muze, die geen afstand kent
die om en in ons woont
die voedt en drenkt
de zaden rijpen doet
hoe goed is het te putten
uit de gulheid van uw gaven.

Familiebezoek uit het buitenland

In het voorjaar van 1979 kwam er weer een Meezen-familie van overzee voor familiebezoek naar Nederland. Het waren Els en Graham Arthur-Mees (beiden 46) met hun dochtertjes Margaret Jane (10) en Gillian Elisabeth (7). Ze wonen in Torrens bij Can-

Graham en Els Arthur-Mees met Margaret en Gillian, voorjaar 1979

Els Arthur-Mees bij de van der Hoevens in Apeldoorn

berra, Australië. Hun zoons Nicholas Willem (19) en James Ferguson (17) moesten wegens studieplichten helaas thuis blijven.

Graham Arthur is bachelor of Agricultural Science en is werkzaam als raadgevend ingenieur in landbouw-chemie.

Els, officieel Maria Elisabeth, is de jongste van de drie kinderen van wijlen Jacob Mees (R 11-13) en Carolina Frederika Wilhelmina Heeris. Jaap werd geboren in 1905 als derde en jongste zoon van Walter Mees en Maria Elisabeth Mijer. Hij kwam helaas om in het concentratiekamp Neuengamme in 1944. Zijn vrouw had een zwakke gezondheid waardoor Els en haar broers Maurits Johan (Mauk) en Carel Frederik Willem grotendeels hun opvoeding kregen van gast-vrije en hulpvaardige familieleden die alles in het werk stelden om hun het gemis van een echt ouderlijk huis zoveel mogelijk te compenseren.

Els ging reeds op zeer jonge leeftijd naar Australië waar ze heel hard studeerde en in Melbourne de graad behaalde van Bachelor of Arts, faculteit der letteren. Ze koos als specialisaties de vakken Russisch en Duits. Voorts behaalde ze het diploma bibliothecaris en ze is werkzaam als librarian bij de Commonwealth Police of Australië. Ze gaat nog steeds door met deze studie waarbij zelfs een tentamen computing technology behoort.

Zoon Nicholas studeert sociologie en psychologie, Jim en de meisjes zijn nog op school.

Toen ze logeerden bij de familie van der Hoeven-Hoetink in Apeldoorn bezochten zij Philip in Hoenderloo. Ir Jan van der Hoeven, zoon van Maria van der Hoeven-Mees, nam hen mee naar het Harderwijkse dolphinarium en andere Veluwe „places of interest”.

Het was een groot genoegen kennis te maken met dit zo ver weg wonende nichtje en haar man en dochtertjes.

Mauk Mees uit West Vancouver in Hoenderloo, met links zijn oom en tante Dan en Freddy Gaitens-Kaart, rechts Madelaine Mees-Everts

Met hard werken hebben zowel Els als haar twee broers het, ondanks hun moeilijke jeugd, ver gebracht. Zo is broer Carel ploegleider organisatie bij de K.L.M. en Mauk assistant vice-president bij het Canadees-Engelse financiële concern United Dominions Investments Ltd.

We wensen de Arthurs heel veel geluk en voorspoed en we hopen dat, ondanks de grote afstand, de familiecontacten hecht en sterk mogen blijven.

Het doet ons veel genoegen in deze uitgave ook te kunnen berichten dat Els' oudste broer Maurits Johan Mees, (R 12-10), geboren 1930, op familiebezoek in het oude vaderland geweest is. Dit vond eind februari 1980 plaats. Hij woont in West Vancouver, B.C., Canada, waar hij Assistant Vice-President is bij United Dominions Investments Ltd en als Regional Manager de zaken van dit grote financieringsconcern behandelt in de provincie British Columbia. Hij bezocht zijn 96-jarige grootmoeder van moeders zijde Jeanne von Saher, in eerste echt gehuwd met Willem Hendrik Heeris, in tweede met de heer Opdecoul. Voorts zag hij weer zijn broer Carel Mees en zijn oom en tante Walter en Riekje Mees-Ott de Vries, terwijl hij bij alles wat hij al te doen had, kans zag Philip en Madelaine Mees-Everts in Hoenderloo op te zoeken.

Hemmo Reint en Dorothy Alting Mees-Watson (G 12-5)

Hemmo is electrotechnisch ingenieur (Universiteit van Kaapstad). Ze wonen in Californië waar Hemmo werkzaam is in de industrie voor de ruimtevaart. Ze hebben vier kinderen: de tweeling Hilary Anne en Erica Marie die vorig jaar 18 werden, Adriaan Pier (15) en Stephanie Lise (12).

Hemmo en Dorothy's tweeling Hilary Anne en Erica Marie werden 18

Hemmo is de jongste van de drie zoons van Ir Lodewijk Adriaan Alting Mees (Louis) en Marie Leopoldine Caroline Rutgers (Caroline) (G 11-5).

(Louis ging na zijn Delftse studie in 1919 naar Nederlands-Indië als civiel ingenieur. In de eerste periode werkte hij te Telok Betong en Batavia. Tijdens zijn Europees verlof 1926 huwde hij Caroline Rutgers. Terug op Java was hij sectie-ingenieur in Kediri, Semarang en Demak. Tijdens zijn Europees verlof 1933 werd hij op wachtgeld gesteld. Terug in Indië (1934) werd hij sectie-ingenieur te Loemadjang en vervolgens hoofd-ingenieur op het Bruggenbureau te Bandoeng. Wegens de uitgebroken oorlog in Europa werd als verblijf voor het „Europees” verlof 1940 Zuid-Afrika gekozen. Op 3 oktober van dat jaar kwamen ze te Kaapstad aan. Louis was al jaren overtuigd van een komende aanval van Japan op Nederlands-Indië. Daarom besloten ze in Zuid-Afrika te blijven. Louis kwam als ingenieur in dienst bij Christiani & Nielsen. De drie jongens studeerden allen aan de Universiteit van Kaapstad. Hendrik Willem Alting (Henk) is electrotechnisch ingenieur bij Canadian General Electric te Petersburg (Ontario) en Lodewijk Adriaan Alting (Wiek), doceert wiskunde in Beaufort West in de Kaap Provincie. Het drietal is resp. 52 jaar oud,

Hemmo Reint en Dorothy Alting Mees-Watson

51 en 44. Caroline is van 1907 en woont bij Kaapstad. Ze is drie-talig: Nederlands, Frans en Engels (ze ging naar school in Brussel waar haar vader predikant was) en ze werkt veel als beëdigd vertaalster voor verzekeringsmaatschappijen. Vader Louis overleed te Kaapstad in 1961 op 68-jarige leeftijd.)

Recht en Geneeskunst

Wat heeft het recht te betekenen in de uitoefening der geneeskunst?

De arts moet geneeskundig handelen niet van iemand anders of van de overheid, maar van zichzelf. Indien hij het niet doet, is hij geen arts. Het arts-zijn heeft hij zelf gekozen als zijn middel tot zelfverwerkelijking. Het arts-zijn is zijn wijze van leven. Voor ieder, die een beroep uitoefent is zijn beroepsuitoefening zijn zelfverwerkelijking. Hij móet daarom zijn beroep goed uitoefenen; zijn beroepsuitoefening houdt zijn plicht in. In de beroepsuitoefening van de geneesheer is de patiënt daarom reeds beschermd. Arts-zijn is arts-moeten zijn en arts-willen-zijn, zelfs niet-anders-dan-arts-kunnen zijn. De toewijding voor zijn beroep is tegelijk de toewijding voor de patiënt: medische ethiek in een nutshell.

Het recht komt in de filosofie ter sprake, waar de mensen hun gewoonten en gebruiken regelen. Het recht verbindt personen onderling en verplicht hen ten opzichte van elkaar. De vrijheid, die door het recht geregeld wordt, blijkt vrijheid van iets of recht op iets, recht van persoon op zaak. Wat is in de geneeskunde nu de zaak? Gezondheid, gezondheidszorg? En hoe staat het met de plichten?

Om dit goed te kunnen begrijpen moet men weten wat de begrippen recht, moraal en ethiek te betekenen hebben.

Als het levende individu IK gaat zeggen, wordt hij mens. Hij zegt natuurlijk niet alleen maar IK, hij zegt: IK heb: nl. honger, dorst, sexuele behoefte, angst enz. Daar blijft het ook niet bij, hij zegt: Ik wil en IK neem (voedsel, water, een vrouw, de vlucht) Het willen van de mens is zijn eerste vrijheid. Hij gaat ook kiezen; hij kiest wat hij wil, willekeurig. Zijn vrijheid als willekeur is echter nog afhankelijk van het toeval, dus nog geen ware vrijheid.

De mens heeft dagelijkse behoeften. Iedere dag wil hij, kiest hij en neemt hij. Het willen kiezen en nemen is de door alles heengaannde bedrijvigheid van de menselijke geest in de samenleving. Zo komt de mens als persoon tot gedrag; de mensen komen tot dagelijks terugkerende gedragingen ten opzichte van elkaar: gewoonten en gebruiken. Maar omdat niet iedereen maar kan doen wat hij wil, zijn de mensen verplicht zich en elkaar grenzen te stellen. Subjectief goed is nog niet objectief goed. De individuele mens heeft dus de plicht om zich ten opzichte van de anderen te beperken. Het menszijn is een mens-moeten-zijn, een behoren te zijn. Dat betekent het streven naar een norm, waaraan voldaan moet worden en waaruit het recht ontstaat.

Het recht voor de persoon is zijn persoonlijk belang. Maar persoon is men pas in verhouding tot andere personen. Het persoonlijk belang, dat in de samenleving als het rechte wordt erkend, wordt als een recht vastgesteld. Het recht is het belang van de enkeling, dat zich in de gemeenschap mag laten gelden. In zijn omvattendheid is het recht in de samenleving datgene

waarin persoonlijke rechten zich onderling verhouden. Het is het recht van de persoon zonder áánzien van de persoon. Het is veelheid en eenheid van onderling verband houdende rechten.

De heersende gewoonten dwingen tot het recht. Ook het recht wordt afgedwongen en verschijnt als macht; het is gewelddadig. De toevalligheid van de aanvankelijke willekeur is veranderd in de noodzakelijkheid van de onderwerping aan de wet, die de nadere uitwerking is van het recht.

Wat is nu moraal?

Het enkele individu voelt zich verplicht iets te realiseren; er moet iets gebeuren; iets moet zelfs beter gebeuren; wat er bereikt is, is nog niet goed genoeg.

Wat is het goede? Is het privé na te streven goede wel goed in het algemeen? Dit streven, dat gepaard gaat met eindeloze discussie's over goed en kwaad, is het moraliseren. In het moraliseren wil de mens het goede op zijn manier. De mens wil, dat het goede, zoals hij zich dit voorstelt en dat nog geen werkelijkheid is, wel tot werkelijkheid gebracht wordt in de samenleving.

Recht is objectief, algemeen geldend voor iedereen. Moraal is subjectief. Voor een deel komt de subjectieve moraal niet tot recht, maar tot uiterlijk fatsoen of étiquette. Zowel recht en wet, als moraal en fatsoen zijn de uiterlijkheden waar de aanvankelijke gewoonten en gebruiken op uitgelopen zijn. Maar ware vrijheid laat zich niet beperken door uiterlijkheden. Ware vrijheid is meer dan uiterlijkheid van recht of fatsoen; vrijheid in de omgang met de medemens heet ethiek; ware vrijheid is humaan, ethisch en barmhartig. Ethiek is daarom ook meer dan recht en moraliteit. In de ethiek wordt de moraal opgeheven boven haar individualiteit en haar uiterlijkheid tot medemenselijkheid; en wordt de gerechtigheid verheven tot barmhartigheid. In de Christelijke leer wordt de mens bevrijd van de Joodse wet. Maar de ethiek maakt noch de moraal, noch het recht overbodig.

Ethiek leeft in de geest der gemeenschap. Ethiek maakt de saamhorigheid uit in de samenleving en maakt van het alleen maar samen leven een gemeenschap met wederzijdse verantwoordelijkheden. Ethisch handelen is verantwoord handelen; ethiek leidt tot een eigen en wederzijdse verantwoordelijkheid. Het wezenlijke van ethiek is het zich ononderbroken verantwoordelijk weten voor eigen doen en laten. Ethisch is het handelen, waarbij bewust gekozen wordt voor dat wat deugt, ongeacht goed- of afkeuring door anderen en waarbij de verantwoordelijkheid voor eigen gedrag volledig aanvaard wordt. Dit is de zelfverantwoording van denken en handelen. De mens is dan ook zelf verantwoordelijk voor zijn eigen gezondheid en zijn eigen ziekte. In de communicatie tussen patiënt en arts laat de arts niet het recht van de patiënt gelden en evenmin zijn eigen moraal, maar de ethiek, waardoor zijn (be)handelen gericht is op datgene wat goed is voor de patiënt. De communicatie tussen patiënt en

arts ligt in de sfeer van de ethiek en niet in de sfeer van het recht!

Het „geneeskundig-bezig-zijn” van de arts komt tot verwerkelijking in samenwerking met de patiënt. Arts en patiënt sluiten een stilzwijgende overeenkomst, een gentleman's agreement. Dit contract wordt aan niemand vertoond; wat er tussen arts en patiënt gesproken en gedaan wordt is geheim. Het is een ethische overeenkomst, die boven recht of rechtvaardigheid uitgaat. De arts laat geen gerechtigheid gelden, maar barmhartigheid; en dat is medische ethiek.

Ethiek is het geestelijke in de samenleving. Als meer dan slechts natuurlijk blijkt de mens in de samenleving reeds geestelijk. Menselijke handelingen zijn weliswaar op ieders *eigen* belang gericht, maar ook op *ieders* belang, dus op het algemeen belang. Dit besef hebben van het algemene belang betekent, dat de mens als eindig wezen besef heeft van het andere, het oneindige wezen, van het wezen, van God. Dit besef doet het bewustzijn (Christelijk) religieus bewustzijn zijn. Ethiek is de kiem der religie.

Zodra men nu de overeenkomst tussen arts en patiënt wil gaan begrenzen door geboden en verboden, door wetten over de rechten van de patiënt, dan dreigt dit „patiëntenrecht” in de plaats te komen van de medische ethiek. Het bezwaar hiertegen betekent niet, dat de arts niet door de rechter op de vingers getikt mag worden als hij zijn kunde per ongeluk of met opzet verkeerd hanteert en zijn ethiek niet weet te handhaven. Maar het recht kan niet in de plaats komen van de ethiek; medische ethiek kan en mag niet terugschroefd worden tot patiëntenrecht. Niemand, en zeker de patiënt niet, zal ermee gebaat zijn als de medische ethiek vervangen wordt door patiëntenrecht.

J. M. Mees, Drachten

Dinie en Hans Mees, Drachten

Gregorius Mees „in Karotten”

Toen onze kroniek nr 27, gedateerd mei 1978, nog maar net bij de drukker lag, verscheen in het Rotterdamsch Nieuwsblad van 1 april een artikel getiteld: „van Karotten, een bouwval en een stuk geschiedenis” van de hand van de heer Rob Vermeulen met fotografische medewerking van de heer Ben Blumers. Ons artikel werd besloten met een foto van een echte karot, afkomstig van de firma Hioolen te Rotterdam. Karotten zijn, zoals wij vorig jaar schreven, het half-fabriekaat van snuiftabak, in de vorm van een wortel ter lengte van ca 33 cm. samengeperste en met touwen omwikkelde tabaksbladeren. Deze karotten moesten wel vijf of meer jaren rijpen voordat ze tot snuif konden worden geraspt. Vermeulen schrijft dat er honderden recepten bestonden van uiteenlopende smaak, vergelijkbaar met de Schiedamse jeneverstokers die hun recepten eveneens streng geheim hielden. Nog tot diep in de vorige eeuw bestond er nog vraag naar snuiftabak, vooral in de Limburgse mijnstreek.

De vervallen carottenfabriek van de firma Hioolen aan de Kralingse Plas

Nu komt de „bouwval” aan de orde: dat is een in buitengewoon vervallen staat verkerend gebouwtje naast de stellingmolen „De Lelie”, de noordelijke van de twee molens aan de Kralingse Plas. Dat houten gevalletje was nu destijds de karottenfabriek van de firma Hioolen. De molens staan op de Monumentenlijst maar het fabriekje helaas niet. Er is een sterke aandrang om het te restaureren vanwege de interessante geschiedenis, maar de Gemeente Rotterdam zegt „geen geld, het is puin, dus slopen”. De ruzies schijnen nog steeds aan de gang te zijn (november 1978) met het zegenrijke resultaat dat het zaakje nog niet gesloopt werd. Pourvu que cela dure!

Zowel de zuidelijke specerijmolen als de noordelijke kwamen in het bezit van de Hioolens, aldus met de karottenfabriek een complex vormend dat goed moet hebben gerendeerd. Als bewijs daarvoor noemt Vermeulen de mooie villa die de Hioolens bouwden bij

de twee molens. Sedert vele tientallen jaren geniet deze villa bekendheid en populariteit als Restaurant „De Plasmolens”.

Hartelijk dank aan het Rotterdamsch Nieuwsblad voor de mooie foto en voor het gebruik van het artikel van de heer Rob Vermeulen.

Post scriptum

De Gemeenteraad heeft op 22 februari 1979 besloten het gebouw te behouden en te restaureren. De grote belangstelling en inzet van Mevrouw Cora de Vries, lid van de Partij van de Arbeid, hebben in sterke mate tot dit verheugende besluit bijgedragen.

Ph. A. J. Mees

Een Leidse hospita

Het bezitten van een Leidse hospita is iets unieks, of liever gezegd, het bezeten worden door haar, want natuurlijk zwaait zij de scepter in het huis en wonen wij er bij gratie van haar.

Met z'n drieën wonen we in een oud afgebladderd huis aan het Rapenburg, midden in Leiden, in ruime kamers op de bovenste verdiepingen en Mevrouw Raar, zo heet ze echt, beneden.

Elke ochtend trekt ze een wit schort aan, poetst, de voordeurknop tot die glimt en stommelt de trap op en controleert of alles „in orde” is! Wat wil zeggen, niet te veel rommel in de keuken en gezogen vloerkleden. Ze is 81 jaar oud, zeer energiek, staat 's ochtends om 7 uur op, doet dan gymnastiek en kookt voor zichzelf heerlijke maaltijden die ze in haar ouderwetse pluche kamer opeet met een groot servet om haar hals geknoopt.

Op een keer kwam ik haar nadat ik naar de markt was gegaan, tegen. Ze liep naast haar fiets volgehangen met boodschappen, een pothoed op en roze lippen. Ik liep een eindje met haar mee door het park waar ze op een bankje ging zitten en naast zich klopte als teken dat ik daar mocht gaan zitten!

Terwijl ze elke voorbijganger zorgvuldig kritiseerde, keek ze naar mij. Die ochtend had ik ter opvrolijking van de grijze dag rode kniekousen aangetrokken. Ze liet mij haar handschoenen zien waar een gat in gesleten was en zei plotseling: „Samen zijn we toch maar een armoedig stelletje, ik met mijn kapotte handschoenen en jij met je rode kousjes”.

We komen weer thuis en ik houd de deur open terwijl zij haar fiets naar binnen duwt. Een huisgenote komt de trap af kennelijk met een nogal vreemde spijkerbroek, want Mevrouw Raar zegt: „Kind, wat heb je aangetrokken, je lijkt van onderen wel een man!” Vaak als ik het week-end in Leiden ben drink ik een kopje koffie met haar, vóór bij het raam in grote fauteuils. Dan vertelt ze altijd verhalen hoe ze vroeger met haar man, „die van Raar”, op de tandem door heel Nederland fietste met de hond in een mandje achterop. Meestal moet ik dan foto's uit haar slaap-

kamer halen die laten zien dat ze, zoals ze zelf zegt, vroeger een heel mooi meisje was! Op elke foto heeft ze een corsage van violen en kijkt ze even fel en door-dringend als nu.

Typerend voor Mevrouw Raar's levenswijze is hoe ze toen ze bij het graf van haar man stond zei (dit doet ze dan ook helemaal voor): „Je hebt het altijd goed bij me gehad en we hebben een fijn leven samen geleid, maar nu ik”. Ze geniet echt nog van haar leven en van het goede voedsel.

Over de belevenissen in de week vertelt ze dan ook. Zo was ze een keer bij de masseuse en zat in de wachtkamer samen met een boom van een kerel in een kort broekje en helemaal behaard. „Gô man, wat doe jij hier nu, het lijkt wel of je uit het oerwoud komt!” Over enkele donkere negermeisjes die vaak langs ons huis komen, schudde ze haar hoofd: „Je zult toch 's morgens wakker worden en in de spiegel kijken en denken kan het nou niet iets lichter?”

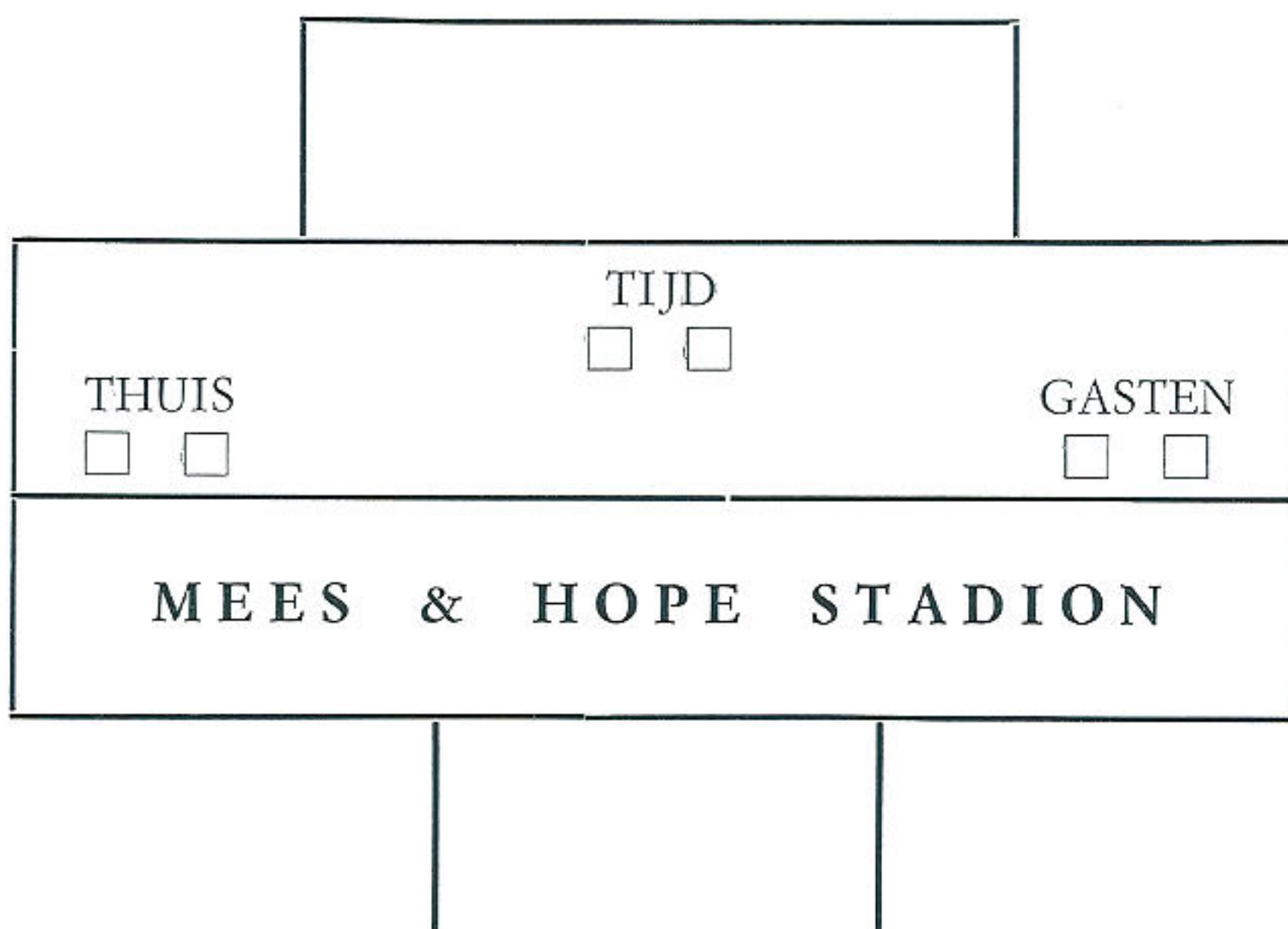
Veertig jaar lang verhuurt ze al kamers en heeft natuurlijk langzamerhand al heel wat mensen zien komen en gaan in Leiden, met Kerstmis krijgt ze ook altijd vele kaarten van oud-huisbewoners.

Typerend voor haar inzicht in mensen is het volgende verhaal. Een meisje in ons huis was het vriendinnetje van een jongen aan de overkant van het Rapenburg, maar op een gegeven moment ging het mis, ja, zei Mevrouw Raar tegen mij, ik zag het al aankomen want ze had ook zulk ouderwets ondergoed aan de waslijn! Dit zijn enkele van de rare verhalen die ik nu maar opschrijf uit angst ze anders te vergeten, want uniek is Mevrouw Raar zeker, al zien wij het niet altijd als ze in een lastige bui is.

Hermance Mees

Mees in moderne context

Als U vanaf het Wassenaarse viaduct de Landscheidingsweg opgaat, treft U, even voorbij Duindigt, aan Uw rechterzijde enige malen Uw familienaam. De oude bankiers hadden waarschijnlijk niet kunnen denken, dat hun opvolgers zó bij de tijd zouden zijn, het kunstgrasveld van een hoofdklasse-hockeyclub te sponsoren, zoals de tekening van het scorebord laat zien.

Financieel verslag 1979

Staat van inkomsten en uitgaven:

Rente	f 111,86
Contributies en giften	„ 6.720,58
Opbrengsten genealogie e.d.	„ 135,—
Bijdragen familiedag	„ 2.080,—
Nadelig saldo	„ 987,66
	f 10.035,10

Kosten kroniek	f 5.608,64
Familiedag	„ 3.090,75
Restauratie schilderij Mr Marten Mees	„ 767,—
Diverse onkosten	„ 568,71
	f 10.035,10

Samenvatting

Saldo bankrekening per 1-1-1979	f 11.840,83
Saldo postgirorekening per idem	„ 570,25
	f 12.411,08
Totaal ontvangen	„ 9.047,44
	f 21.458,52
Totaal uitgegeven	„ 10.035,10
	f 11.423,42

Bankrekening Bank Mees & Hope	f 3.202,47
Postgirorekening	„ 7.715,95
Kas	„ 505,—
	f 11.423,42

1979 betekende een kleine financiële achteruitgang, o.a. door de kosten van de tweejaarlijkse familiedag en de duurdere kroniek. Het aantal contribuerende familieleden onderging geen grote wijziging, wij blijven hopen op uitbreiding. Voor betalingswijzen: zie hiernaast.

Nogmaals wordt ten overvloede gewezen op de mogelijkheid van een notarieel toegezegde jaarlijkse contributie b.v. voor 4 jaar: deze is dan elk van die jaren aftrekbaar op het belasting-aangiftebiljet onder punt 39. Een simpel berichtje (of telefoontje 010 - 12 80 41) aan de penningmeester is voldoende, en hij zorgt, op kosten van de stichting, voor de vereiste notariële acte.

Bestuur en commissies

Bestuur:

Drs R. S. H. Mees, voorzitter
's-Gravenweg 309, 3062 ZG Rotterdam
Mr P. R. Mees, secretaris
p/a R. Mees & Zoonen Assurantiën, postbus 505,
3000 AM Rotterdam
Mr H. Mees, penningmeester
Essenlaan 6, 3062 NM Rotterdam
Ir B. J. Mees
Kastanjesingel 27, 3053 HG Rotterdam
H. E. Mees
's-Gravenpark 4, 2902 LB Capelle a/d IJssel
J. AE. A. Dorhout Mees
Oranjelaan 46, 3062 BT Rotterdam
Mr Ph. A. J. Mees
Heldringsweg 6, 7351 BE Hoenderloo
Tonia Mees
Noorddijk 33, 3284 LB Zuid-Beijerland
F. F. Dorhout Mees,
Duinrell 1a, 2242 JP Wassenaar

Commissie voor de Kroniek:

Drs Eleonore F. T. Stakenburg-Mees, redactie adres
De Lairesselaan 32, 3062 PJ Rotterdam
Anna C. M. Vreede-Mees
2e Stoofweg 3, 3247 KA Dirksland
Mr H. Mees
H. E. Mees
Mr Ph. A. J. Mees

Commissie voor de Genealogie:

Mr H. Mees
Drs J. R. Mees
Lindelaan 4, 2282 EX Rijswijk Z.H.
Mr Ph. A. J. Mees

Commissie voor het archief:

Mr Ph. A. J. Mees
Mr P. C. R. Baelde Jansen

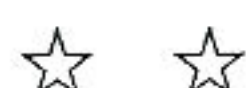
Betalingen:

Bank: Bank Mees & Hope, Rotterdam,
rekening Stichting Geslacht Mees, nr 25.50.50.593
Giro: Stichting Geslacht Mees, Rotterdam, nr 3.79.23.24

Ellen H. M. Mees
REAL ESTATE CONSULTANT

BLOKLANDENPLEIN 11
THE HAGUE - HOLLAND
PHONE 070-858195

THE HAGUE
FRANCE
SWITZERLAND
FLORIDA/U.S.A.

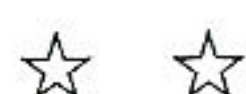
Aan de historische, in oude luister herstelde
Veerkade in Rotterdam is Mees Trading B.V.
gevestigd. Vanaf de boorden van de Maas
bedrijven wij de im- en export van
levensmiddelen, waarvoor wij exclusieve,
wereldwijde kontakten onderhouden.

Wilt u meer over ons weten, bel dan met
Tonia Mees van

mees trading bv

Veerkade 9 3016 DE Rotterdam
P.O.B. 23315 3001 KH Rotterdam
Tel.: 010-117631 - TLX 22509

Italvino
Agenturen van Italiaanse wijnhuizen

*Een Mees is danig in zijn sas,
met Italvino in het glas!
Laat H. E. Mees U adviseren
om Italiaanse wijn te apprecieren!*

ITALVINO B.V., THORBECKESTRAAT 1
3071 XW ROTTERDAM, NEDERLAND
TELEFOON (010) 14 75 14

R. MEES & ZOONEN ASSURANTIËN B.V.

POSTBUS 505
ROTTERDAM

WIJ VERKOPEN CAMERA'S
EN VERHUREN ONS „MEZENNEST”
IN WALLIS,
OOK AAN FAMILIE !

Fotohandel G. Mees
(Joris en Armanda Mees-Canneman)
Rapenburg 18, Leiden. Telefoon 071 - 13 31 03

